

LYŠKÁNORA 127

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Hodovan 1091

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Běh života (pokus o haiku) * Každý den není posvěcení IV/1 *

* Jonas Wreda: Zápisky z cest *

Motta tohoto čísla

„...Kuneš Krákora putuje hvozdem a
můžeme mu věřit...“

Nif Bouřlivák

„...Já chci jít někam, kde mě budou mít
rádi...“

Závrt Kopanina

„...Nepamatujete si někdo, jak se jmenuje
můj pes?...“

Babačan Borůvka

Běh života (pokus o haiku)

Ieronýmus

*Kolik krve steklo
po ostří meče?
Kolik kleteb uniklo
z úst?*

*Kolik ran se zhojilo
a kolik otevřelo?
Za těch třicet let*

*Jisté je jen to
kolik brambor prošlo olejem od doby před
šesti zimami*

*Ale i tohle vědění
se ztratí*

*Nová zástěna
je třeba*

Každý den není posvěcení IV/1

Julián Chrpa

V Liscannoru

Dělili jste někdy čtvrtmilión? Já jo. A to říkám jako, že je svatej Daleš nade mnou a svatá Maura mu pomáhá. To bylo v létě devadesátýho roku. Vrátili jsme se do Liscannoru z Nabatelu. To je země ten Nabatel. Stát. Státní útvar. Tam nahoře. Severně. Nad Gwendarronem. Pojedete z Liscannoru na sever a cestu už najdete. Nebo se doptáte. A my tam byli. A když říkám my, tak myslím nás. Nurnský. Nurnskou kumpanii. Já jsem taky nurnskej kumpán. A taky liscannorskej občan a majitel nejkrásnějšího domu v tomhle Liscannoru. Ten můj dům je tak krásnej, že byste si z toho sedli na stoličku, kdybyste nějakou měli po ruce. Hodnotný umělecký dílo, který postavil elf a kudůk ho dovedl do krásy. Tomu mému domu by měli přidělat kolečka a vozit ho po světě, aby se každej mohl pokochat tou nádherou. A vybíralo by se čumný. Ech...

No a já z toho čtvrtmiliónu dostal tučnej podíl. Vyplatil nám ho princ. Princ Torgan. Tomu jsme v tom Nabatelu

dopomohli k vítězství v turnaji válcovýho typu. Nebo válcovitého typu? Někde si najděte, co to znamená. A taky jsme mu dopomohli k nevěště, vyvinutý Valerii Nabatelský. A až umře její otec, a to nebude dlouho trvat, to mi věřte, já toho Valeriána viděl, tak se tenhle princ Torgan tam v tom Nabatelu stane králem. A to není špatný. Jenom tam bude muset dát dohromady finance, vyhodit jistýho Balmona Donelliho a ten Válec zbourat. Válec žere peníze. A pak už bude moct spokojeně vládnout a plodit děti. A Gwendarron nad nim bude držet ruku vochranou.

No, takže jsem měl balík peněz a střechu nad hlavou. Takže vlastně všechno. A to jsem ještě získal další zlatky z dražby různých věcí. Dražba je taková tečka za výpravou, aby bylo jasno. Ale hlavně jsem konečně získal ten slavný pytel, kterej umí nosit věci, aniž byste si odrovnali záda. Tak nějak mi zůstal za nehtama. Myslím, že tenhle pytel je pro hrdinu, kterej se toulá po světě a po různých kláních důležitější než třeba kouzelný meč nebo magická čepice. Můžu si příště vzít třeba náhradní botky, lahvinku, teplou deku, pytlík sucharů nebo nějakou encyklopedii. Můžu všechno. Skoro...

Nurnská univerzita

Kromě toho, že už jsem si nějaký ten pátek mohl klidně koupit pytlík sucharů, buřtu a pivo u Hrocha nebo třeba skvostnej barák, tak jsem si mohl už zase dovolit exkluzivní vzdělání na Nurnský univerzitě. Jsem pilnej student. A to teda není zrovna levná záležitost. To studium. To stojí pěkný balík zlata. A vzdělání magickýho směru je ještě dražší. To není žádná liscannorská jednotřídka, do který vezmou i krolla po pubertě, takže pak slabším jedincům mizej svačiny. A to, prosím, nemám vůbec nic proti liscannorský obecný škole. Naopak! Její přítomnost v obci a její nepřetržitý provoz, od založení v roce 1045, považuju za něco co Liscannor povyšuje nad všechny ostatní

vesnice v širým okolí a ještě vo kus dál. Však jí taky zakládal čaroděj. Čaroděj jako budu teďka i já. S diplomem! A jestli si někdo myslí, že jít studovat podstatu a uchopení magie na Nurnskou univerzitu je jako jít studovat nějaký všeobecný směr, kdy se přednášející věnuje hned několika studentům najednou, tak to se teda plete. To není jako vyučit se zlatníkem nebo ševcem nebo úředníkem. Magii studuje elita. Nadaná elita! Z pohledu nurnskýho kumpána by se mohlo zdát, že magii políbenejch jedinců běhá po světě dvanáct do tuctu. To si jeden přečte Nurnskou kroniku a hned by si to mohl myslet. Ale to je úplně zcestnej názor. Nás magicusů je na světě hrstka a to, že se kumulují zrovna v Liscannoru je něco jinýho. To si někde nastudujte nebo si to nechte vysvětlit.

Takže, když se rozhodnete jít studovat nějaký magickej směr na slovutnou Nurnskou univerzitu, v jejímž čele stojí ctihodný velmistř Horácius Tenquee, tak se tam musíte jít nejdřív představit, požádat o zápis ke studiu, pak s váma během pohovoru složitě proberou o co vlastně máte přesně zájem a jaká je vaše představa. Samozřejmě se musíte zavázat, že nikdy nezneužijete magii k nekalejmu účelům. Zavazujete se dodržovat Kodex, což je takový shrnutí celý řady různých právních dokumentů a morálních zásad, který vyplývají tak nějak z gwendarronskýho civilizačního okruhu. Že jste magicky nadaný a že máte i příslušnej obnos se považuje za samozřejmý, na to se vás nikdo neptá. Jistě, existuje zde i otevřený studium pro nadaný, ale chudý. Království si nemůže dovolit nepodchycovat takovej potenciál. Na to pak existuje složitý systém doporučení, mecenášů a ručitelů. Mecenáš může bejt nějaká konkrétní osoba nebo třeba instituce. Ale to nebyl zrovna můj případ. Bez peněz bych si v Nurnu na univerzitě neškrtil. V zásadě se studující dělí na dvě kategorie. Vnitřní a Vnější. Já jsem byl ten druhý případ. Je fakt, že obojí má svý výhody i nevýhody. Jako na Vnějšího se na vás kouká

tak trochu skrz prsty. Vysol prachy, nedělej problémy a studuj. Ale jinak máte průběh studia daleko volnější než tzv. Vnitřní studenti. Ty jsou skoro všichni ubytovaní v univerzitním kampusu, musej se podílet na spoustě činností, který souvisí s obecným chodem univerzity, studují dlouhý měsíce nebo i roky a jejich řád je mnohem přísnější. Vnějšímu se rozhodně nestane, že bude muset opisovat stohy lejšter nebo dodržovat večerku a budíček a taky mu nikdo nevrzají do ruky smeták nebo nepůjde škrábat brambory do kuchyně. Pokud Vnější projeví zájem o ubytování a stravu, tak jí samozřejmě v rámci studia dostane. A vaše ubytování i jídlo bude rozhodně mnohem lepší než u studentstva Vnitřního. Žádný palandy nebo kručení v břiše. Musíte důsledně vlastně jenom dbát na univerzitní řád v obecný rovině. A na slovo poslouchat profesora, který vás dostal na starost. Termíny výuky, zkoušek a přednášek si s ním domlouváte individuálně. Na druhou stranu jste branej jako student druhého řádu. Na Vnitřní studenty je dohlíženo mnohem víc, jsou důmyslně hnětení a připravovaní k vyšším cílům. Musej dodržovat složité systém společenský etikety, probíraj spoustu obecných věd a musej se podřizovat přísný hierarchii. Ale ty úspěšný, který tohle všechno vydrží, se posléze může stát například činovníkem na samotný univerzitě, mají přístup ke službě státu nebo k významným osobnostem. Hlady rozhodně strádat nikdy nebudou. Pokud nesejdou z cesty. Tak to prostě je. No a co...

Já studoval bez problémů. Chodil jsem včas, čistě a střízlivě, všechny jsem zdravil, nedělal jsem žádný alotria, písemnou přípravu jsem odevzdával bez kaněk a do veselých podniků jsem chodil až po výuce. Takže jsem dostudoval bez problémů a na podzim roku 1090 jsem úspěšně skončil. Myslím, že to byly dobře investované zlatáky. A doufám, že se na univerzitu po čase zase podívám až budu znova připravený. A taky bych chtěl říct, že už nekouzlim, ale čaruju. To je strašně důležitý ve společenském slovníku

a hierarchii. Na to se dbá. Čaroděj Julián Chrapa z Liscannoru. Tak...

Život obecný aneb čas plyne, mrtvej král a nový král

Druhá polovina roku 1090 byla příjemná. Dokončil jsem studia. Byl jsem najednou čaroděj, akademik, vzdělanec a liscannořan. Diplom jsem si pověsil na jednu z těch mejch krásnejch zdobených stěn v hlavní místnosti mého krásného domu. Už jsem vám vyprávěl o krásách a uměleckých zákoutích toho domu, který byl postavený v elfo-kudůckým stylu? Asi jo. Mluvím o tom často, mluvím o tom rád.

A pak na podzim umřel král Linthold. Starej dobrej Linthold. Jo, ten co si ho pořád bral do své nevymáchaný huby Jonas Wreda. Takže se chlap s Puklinou dočkal. Byl pohřeb a smutek. Ale královský úmrtí mají jednu přínosnou věc. Musí pak být korunovaný král nový a to je zase sláva. Velká sláva. Žádný smutek. Jenom se musí chvíli počkat. Novým králem se stal nejstarší Lintholdův syn, jistě Teydrik. My jako Nurnský, jsme samosebou byli pozvaní na korunovaci do Nurnu. A taky se při té příležitosti mohlo legálně zvonit na poplašnici. O ty poplašnici vám řeknu něco později. Dočkáte se. Sláva to byla převeliká, byla tam spousta hostů a já si na tu slávu vzal ty nóbl šaty z nabatelského turnaje, který mi zaplatil Teydrikův mladší brácha, princ Torgan. A ještě jsme se dobře najedli. A teď vám řeknu tuze důležitou věc. My Nurnský, tedy my lovci medvědů, máme a měli jsme dost často co do činění přímo s téměř pomazanými hlavami. To je dlouhá historie. Ale je to tak. Toho Lintholda kdysi Nurnský tahali z nějakého průseru, který souvisel s nějakým Modrým panákem, novopečenému králi Teydrikovi jsme zase pomáhali budovat pověst na severu Gwendarronu. V Meziřečí. To bylo loni. U toho jsem přímo osobně nebyl, ale Nurnský jsou tak trochu instituce a v tý jsem zapsaný. Potom jsme dosazovali na

trůn v Nabatelu i toho Torgana, mladšího brácha Teydrika. A to nepočítám, spoustu dalších významných lidí, kterejm Nurnský pomohli taky. Dosazovali jsme nakonec i krále v Golzaradu, dobře nás znají i v Gorganu. Svatej Daleš i svatá Mauro! Dyť já jsem se z toho Altenbruchu, z toho mého malého bordýlku, vyšplhal až mezi honoraci! A na to si naleju dobrýho a předraženýho moku od hostinského Luncia. Ať může strádat zlatky do truhličky, vopíček jeden hobitů.

Střípky z vesnice

Jako už trochu dobrodružstvím votřískanej dobrodruh vám musím říct, že někdy se zajímavý historky nemusí odehrávat jenom na těch našich krkolomných a životu nebezpečných vejpravách. Spousta historek k dlouhým večerům u krbu se skleničkou v jedné a s pečinkou v druhé ruce, se děje i v tom našem Liscannoru. To je ta úžasná vesnice, kde vlastním tu úžasnou nemovitost. Povím vám o nich.

O pivu

Tak nám vykopli pana Peška z práce. To bylo tak. Už před lety, když jsem poprvý navštívil Liscannor, vesnici dobrodruhů a zbohatlíků, tak jsem hned poznal, že něco je jinak. To něco jinak, byla cena piva a vůbec služeb v pohostinství. Jistě, hostinec U hrocha je docela bytelný, neteče do něj, židle mají spravené nohy, celkem to tam nesmrdí a u močení do vás nikdo nestrká. Ale pivo za zlatku? Tomu jsem nerozuměl. Pak jsem se ovšem stal jedním z nich nebo jedním z nás a prozřel jsem. Ale to je nakonec teď jedno. Tenhle příběh je o něčem jiném. Hostinec patří Lunciovi, který je rasy podměrečný a kromě toho mu patří i kovárna. Hostinský je teda hobit a k tomu kovář. Hobit Luncius Nórienský je teda majitelem, jak hostince U hrocha, tak i kovárny. Jenom kovárny, ne kovárny U hrocha. To se mu občas hodí, protože vod toho jak buší do železa, mu narostly svaly, a tudíž může

zpovykanyho štamgasta snadněj vyhodit z lokálu. Co si pamatuju, tak se U hrocha točil většinou ležák z Mirellu, občas hostinský přitáhne i soudek piva odjinud a celkem to klape. Ale právě s tím pivem je to složitější. Luncius, jako správný hobit a hostinský, má ambice poněkud vyšší, než jenom nalejvat hosty importovaným moky. Chce pivo vlastní. A už před lety se domluvil se svým příbuzným, jistým Vildou Peškem, který si vzal jeho sestru, že mu propachtuje kus stavení, kde vznikne varna piva a Luncius bude točit pivo vlastní značky a Pešek bude vážená osoba. Peškovi teda nikdo neřekne jinak než pan Pešek. Ale to „pan“ tam nemá úplně ten obecný význam. Tenhle pan Pešek je starousedlík, který se do Liscannoru přistěhoval před dávnou dobou, když mu vypálili jeho vlastní hospodu. Liscannor ho vlastně zachránil, protože si tenhle Pešek už chystal konopnej provaz. Takže to tehdy vypadalo na šťastnej obrát v životě hobita Peška. Přiřezal se do zajištěný rodiny a stal se liscannorským pivovarníkem. Dobře, vařičem piva. A teď ten příběh můžeme přeskočit až do současnosti, protože se za ty léta nestalo vlastně nic, alespoň co se piva týče.

Když jsem se ocitnul v Liscannoru já a svatej Daleš, tak jsem nikdy peškovinu neochutnal. A v hospodě se občas vedly řeči pamětníků a starších dobrodruhů o tom, jestli pan Pešek vůbec někdy nějaký pivo uvařil. Většina se shodla na tom, že zpočátku se pan Pešek snažil. Nastudoval si nějaký pivní postupy z dostupnej pramenů a vařil. Jak ovšem říká svatej Daleš, tak snaha není omluva pro neschopnost. Peškovina prej pravidelně končila v obecním potoci a rybníku, protože byla nepoživatelná, resp. nepitelná. Na to si několikrát stěžoval obecní rybníkář, kterýho jsem později poznal i já. Byl to Al Rahem, ztmavlej člověk, který si ovšem stěžoval pořád a na všechno, takže ty jeho stížnosti časem tak nějak ztratily na síle. Navíc odpad z pivovaru, podle mého, nemůže v rozumném množství rybám nějak vadit. Maximálně budou veselý. Když mluvím o

pivovaru, tak bych asi měl spíš mluvit o pivní varně. Ale to je vedlejší. Ovšem někdo tvrdil, a mám pocit, že to byl magicus Wreda, že prej se jednu sezónu peškovina U hrocha čepovala, ale už nebyl schopnej popsat její chuť. Ale jistý je, že v následujících letech se pan Pešek na vaření piva vysral a pouze budovu s velkolepým názvem pivovar využíval k zažívání se a skladování haraburdí.

No a proč o tom všem mluvím? Protože letos konečně Lunciovi došla trpělivost a pana Peška z té varny vykopl a našel si náhradu. Osobně jsem byl svědkem prudký hádky, když Luncius Peška vykázal z tzv. pivovaru. Ten se bránil, že je ten objekt jeho a že ho vyženil a kdoví co ještě, ale Luncius byl neoblomnej. A majetnický papíry zřejmě taky hrály v jeho prospěch. Tak si aspoň Pešek odnesl nějaký vybavení, o kterým tvrdil, že ho koupil za své. Takže si odvalil obrovskou kád', nějaký sudy, nějaký nářadí a něco od krys prožraných pytlů s neurčitým obsahem někam dopřýč. Luncius nad tím mávl rukou. Pešek byl roztrpčený a určitě se domníval, že se mu stala pořádná křivda, kterou si od příbuzného nezasloužil. Ale znáte ty příbuzenský vztahy. Bejvaj složitý.

Ale tzv. pivovar neosiřel nadlouho. Luncius se rozhodl spojit příjemný s užitečným. Měl doma postarší neprovdanou dceru Lunu a tak jí sehnal nápadníka, kterého zároveň pověřil, aby konečně uvedl pivovar do řádného stavu. To znamená, aby z něj bylo nějaký to pivo, který by mohl nabídnout ve své vlastní hospodě štamgastům, který pijou za své a ne na dluh. Mimochodem na dluh se U hrocha nikdy nedávalo. Nebo o tom nic nevím. A tak se jednoho krásného dne objevila rodina nějakých Pytlů. Stará Pytlová, starý Pytel a mladý Pytel. Takovej pobledlej cucák s uhrama. Hobiti. A ten mladý Pytel se ucházel vo ruky slečny Luny a zároveň se měl stát vaříčem piva, aby napravil to co za ty léta pan Pešek zanedbal nebo na co se spíš vysral. Mladý Pytel se jmenoval Slavoj a o pivu nevěděl vůbec nic. Dokonce bych řekl, že ho

ani nepil. Ale stará Pytlová Slavoj Lunciovi vychválila a že se prej mladej všechno naučí a že nepije, nekouří a vůbec, že je ctnostnej a má víru. To mě zaujalo, protože já mám víru taky a věřím ve svatýho Daleše a svatou Mauru. Ten Slavoj je prej živista. Teda vyznává bohyni Živu. Určitě si s nim budu rozumět. A tak Luncius souhlasil, že se Slavoj může ucházet o ruku jeho dcery Luny a že mu teda dá i šanci s tím pivem. Tak jsem zvědavěj, jak to dopadne. Zatím se milej Slavoj Pytel jeví jako pilnej jeliman. Horší než za Peška to snad nebude. Na zdraví!

Starosta versus lid - Poplašnice, Vozejk a Novej rok

Starostou Liscannoru je jistě Jorchen Kierke. Už jsem o něm psal. Dlouholetý občan a příležitostnej dobrodruh, kterému to starostování tak nějak spadlo do klína. Je to rasista a kulhavec. To sou známý věci. Dokud byl jenom obyčejnej kulhající občan, tak byl branej jenom jako takovej místní podivín. Ne že by byl jedinej. Ale když na něj přešlo starostování, tak tohle skončilo. Najednou měl moc a rozhodně s ním hodlal nakládat po svém. Celý to vyústilo do takový divný směsice událostí. Některý byly humorný a některý vážnější. No, když to vztáhnou k sobě, tak spíš humorný. Jsem totiž rasově čistej. Pěst a razítko starostenského úřadu měla dopadnout především na početnou populaci liscannorských hobitů. Byť je třeba připustit, že některejm to bylo jedno a dál Jorchena ignorovali a některý si o to zase pro změnu tak trochu koledovali. Společně s úřadem získal Jorchen i tučnou obecní pokladnici. Aby bylo jasno. V liscannorský pokladnici je fakt peněz jako šlupek. O tom se okolním vesnicím, jako je třeba Dolhava, Lesní kouty nebo Horní Blatná, může jenom zdát. Kdyby Liscannor chtěl, tak by si tyhle okolní vesničky mohl všechny koupit a jejich obyvatele nahnat na plantáže. O tom se může zdát dokonce i malýmu městu. No takže, proč za ty peníze něco nepořídít? Řekl si Jorchen a proč taky ne. A tak jednoho dne vyrostla

poblíž hospody taková zastřešená stavbička. Poplašnice se zvonem. Od toho zvonu šel špagát. Řeklo by se dobřej nápad. Hoří, někdo rodí, přemnožily se vosy, přepadli vesnici. Tak zataháš za cancour, vyhlásíš poplach a občani i neobčani se srotěj a řešej situaci. Takhle to bylo myšlený. Ovšem to by nebyl Jorchen, aby při představování týhle novoty zároveň hned nevyhlásil, že zneužití se trestá pod blíže neurčeným trestem. Takže vlastně zakázal zvonit. Dopustil, a podle mého schválně, protože Jorchen pájdá na levou i pravou haksnu, ale ne na hlavu, přesně to co se stane, když dáte dětem kornout cukrátek a řeknete jim, že se můžou koukat, ale nikoliv konzumovat. A můžete se vsadit, že za chvíli bude kornout sežraný, jenom se ta omladina pak bude koukat do země a uculovat se. Jenom první noc se hlas zvonu rozezněl asi třikrát. Nikdo se samozřejmě chytit nenechal. Starosta byl vzteklej, protože další dny zvonila i každá návštěva. Zvonil hobit, zvonil kroll, zvonil lotr, zvonil mol. Děti měly radost. Jednou dokonce někdo pod příkrovem tmy přivízával ke zvonu pytel s živým zajícem. Podezřelý jsme byli všichni, ale nikomu se nic nedokázalo. A toho zajíce jsme pak sežrali na špeku. Upřímně řečeno, vzhledem k tomu, že bydlím nedaleko té úžasný populašnice, tak mě to začalo trochu srát, hlavně v noci. Taky mě napadlo, jestli náhodou nechodí zvonit samotnej starosta, aby pak mohl vyhrožovat. Má to v povaze. Už taky nevěřím ničemu. A až jednou bude někdo zvonit skutečně na poplach, tak se na to všichni vyserou. Tak to chodí.

Ale to nebylo všechno. Starosta se rozhodl, že si připomene svojí dávnou službu v Trindindolu, kdy údajně chytal hobitů uprchlíky. Fakt by mě zajímalo kolik toho, s těma jeho brkavejma nohama, kdy chytil. Ale tvrdil to a nikdo mu nemohl dokázat, že to tak nebylo. A tak se jednoho letního dne vobjevil v Liscannoru Vozejk. Bytelnej dvounápravovej vůz s železnou klecí, která byla rozdělená na vochy. A tohle zařízení bylo všem představený jako jakási pojízdná obecní

šatlava. Asi to mělo působit odstrašivě na místní hobitů populaci, ale bylo to spíš praštěný. Fakt by mě zajímalo, jak by do toho zařízení cpal starosta nebo obecní dráb Gawin, nějakýho občana. Možná tak ještě nějakýho přespolního pobudu nebo zlodějíčka. Nakonec skončil tenhle Vozejk v maštali, kde na něj začaly srát mouchy. Ale myslím, že o Vozejku ještě někdy uslyšíme. Jo a při té příležitosti jsem se teda zmínil o tom, že z obecního pasáka Gawina se stal i obecní dráb. Starosta si tak upevnil moc, nebo si to aspoň myslí. Přihodil tomu chlapíkovi pár zlatejch z obecního a případný průsery pak na něj hodí. Gawin je rasově čistej.

Na konci každého roku se slaví jeho odchod a slaví se příchod toho nového. Důstojná záminka k tomu pobavit se, zatancovat si, prolejt si pajšl alkoholem a osahat zadky místních dam. Novej rok se slaví všude. I v Altenbruchu. A určitě ho slaví i svatej Daleš. V Liscannoru byla tahle událost vždycky spojená s hudební produkcí hobitů kutálky. Podle „VEG“ se slovem kutálka označuje „amatérský dechový orchestr slabší úrovně“. Líp bych to neřekl ani já, ani svatej Daleš. Tahle kutálka se jmenovala „Veselí braši“ a braši to teda byli. I veselý. Ale na jejich produkci se daly tancovat různý lidový tance, třískat korbelama i skleničkama a rytmus taky Veselí braši dokázali udržet. Víceméně. Lidová zábava jako vyšíta a veselo bejvalo až do rána. Ovšem to se po nástupu nového starosty mělo změnit. Jorchen, kterej má z hobitů mindrák, usoudil, že hobitů zábava není pro Liscannor dost nobl a tak se rozhodl pro kvalitní elfí hudbu vážného charakteru. Jenomže žádný elfí symfonický orchestr nebyl zřejmě zrovna k mání a tak to odkákal slepej Ieronýmus. Elf, kterej byl držitelem licence na provoz flašinetu. Kdysi žebral na ulici v Marrburku. Ieronýmus se tak jevil jako ideální kandidát. Alespoň z pohledu starosty. Měl hudební bedýnku a na svět přišel jako elf. Nejsem žádný hudební znalec, když jsem v náladě, tak si vystačím i s vlastním zpěvem a halekáním, ale co bylo moc, to bylo

moc. Ieronýmus vlastnil celkem tři hudební kotouče. Jeden byl určený na pohřby, druhý tuším na slavnosti nebo do pochodu a třetí byl nějaká provařená lidová odrhovačka. Taková ta, která má víc verzí, přičemž ta poslední bejvá dost sprostá a do hrací skříňky se zakládá až v okamžiku, kdy je společnost už notně pod parou. Bylo to utrpení. Marrburskej žebrák se sice snažil měnit tu a tam tempo. Točil klikou pomalu i rychle a povlivěně měnil všechny tři kotouče a to celý až do dlouhého rána. Ale radost mohl mít tak akorát hostinský, který díky tomu flašinetu vytočil protentokrát takového chlastu, že bylo nablito až u Janternu. Bylo to fakt utrpení. Muselo to být trapný i tomu Ieronýmovi. Ale starosta byl nadšený a v následujících dnech, když všechny přestala bolet hlava, elfovi oficiálně poděkoval za „notnou porci kvalitní hudby“. Takže se obávám, že letos nás to čeká zase. Jo a ještě maličkost. Ieronýmus je taky čaroděj. Čarodějové bejvají různý. A některý mají i flašinet.

Starosta versus lid - Prasácká svatba

Za dobu nepřítomnosti většiny dobrodruhů, který zrovna pobejvali někde na výpravě za zlatkama, se ve vesnici stala jedna docela zajímavá věc. Proběhla svatba. Tak to samo by vo sobě nebylo tak zajímavý, kdyby to nebyla svatba prasácká. Incestní. Hrobník Haardun si vzal svojí sestru Eleanor. A nebyla to žádná nevlastní sestra. Haardun a Eleanor měli společného tatů i mámu. Svatej Daleš by se z toho zvencnul. To jsem si teda jistý. Hrobník Haardun je dost omezený kroll, který žije ve vesnici už vod narození a jeho sestra taky. Dneska sou to už dávno sirotci a majitelé realit. Haardun hrobníčí už dávno a z nějakýho nejasnýho důvodu, to hrobníci vždycky měli u starostů dobrý. Hrobníčení je v Liscannoru chráněná živnost. I když se moc nepředfete. Tak to je. Ale abych se vrátil k tý veselce. Vo tom, že spolu tyhle krollové žijou už dávno, tak nějak dohromady, jako muž a

žena, se samozřejmě vědělo. Ale co se děje za zdí nebo za plentou, do toho je každému kulový a nikdo se v tom moc nešťourá. Ale najednou se jim na starý kolena zachtělo to černý vobcování zlegalizovat. A tak se vobrátili na starostu Jorchena, ať jim na to dá štempl. A stalo se tohle. Starosta začal mravokárně soptit a spustil hotovej vodopád řečí o morálce, civilizačních návycích, smrtelným hříchu, který bohové ztrestají rukou plamennou. Pak přešel k tomu, že si do naší krásný vesnice, plný krásnejch domů, krásnejch lidí a krásnejch hobitů, nemůžeme pustit nějaký jeskynní zvyky. No huba mu jela, že by mu kdejaký kazatel z povolání zatleskal. A zdálo se, že to tím skončí. Skoro mi těch krollích prostáček bylo líto. Myslím, že to nemysleli zle, holt láska. Jenomže pak jsme vodjeli s princem Torganem do Nabatelu a když jsme se vrátili, tak bylo dávno po krollí veselce, kde se podávaly buřty na pivo. Bum! Starosta Jorchen Kierke mezitím votočil a krollí sourozence oddal. I když prej u toho oddávacího obřadu měl zase spoustu mravokárnejch řečí! Tak já teda nevím, ale jsem přesvědčený, že kdyby tohle viděl nějaký elf, tak by se z toho zesral. Ieronýmus ne, ten je slepej. Tohle už není pokrytectví, tohle už je něco víc. Tohle je jorchenovština. A takhle si v tom Liscannoru žijem.

Starosta versus lid - Trable v druidským ráji

Osamoceně, v liscannorský stráni, se krčí skromnej srub. Dřevěnej barák z vepřovic. Někdo by řekl, že tam bydlí nějaký chudák, co má hluboko do kapsy. Ale to je mejlka, bydlí tam vostřilenej dobrodruh, jak sám o sobě kdysi řekl, hobit Babačan Borůvka. A protože je to dobrodruh, tak peněz má dost. Dobrodruh a zlato, to spolu jde ruku v ruce. Zrovna jako dobrodruh a smrt. A tenhle Babačan měl kdysi vidění a tak se šel vyučit druidem. A jestli si někdo myslí, že druidem jste nebo nejste, že je to taková přímo krevní záležitost, tak u tohohle hobita to tak úplně neplatilo. Ten se druidem fakt vyučil,

tak jako se někdo vyučí kovářem nebo třeba tesařem. U nějakýho Olbrama Horáčka v Oboře. No a co, to je nakonec jeho věc. A tomuhle našemu dobrodruhu se stala tuze nemilá věc. Stala se mu křivda! A když říkám křivda, tak to myslím vážně. Hnusná a zákeřná křivda! To tady křičím do světa! A prsty v tom měl, kdo jinej, starosta Jorchen. To bylo tak.

Babačan si před nějakou dobou řádně postavil tenhleten jeho srub s nízkým stropem. Na střechu dal rákos, stěny vycpal trávou a jehličím, dovnitř natahal spoustu divnejch kramů přírodního charakteru, jako třeba kůže uhynulejch zvířat nebo bludný kořeny. A naopak se důsledně zbavil všeho co bylo, podle druidský příručky, tabu. Třeba hřebík nebo železem vobitá bota. A myslel si, že tady bude souznit s lesem a přírodou a nikdo ho tady nebude votravovat s nějakýma blbostma. A bude si chodit do lesa, kde bude vobjímat stromy a mluvit se zvířatama. To byl Babačanův plán. Jenomže to se mělo změnit. Jinej liscannořan, trpaslík Grub, si nedávno koupil velkej barák z kamene po nějakým zemřelým občanovi. Barák to byl notně zchátralej, ale měl velkou minulost. Byl to totiž barák, který měl popisný číslo jedna! Historická záležitost. To jako jo. Vlastnictví domu jedna vás katapultuje mezi honoraci. Tak to je. Grub nelenil a barák vopravil. To určitě zasloužilo chválu. Jenomže když ten barák vopravil, tak se s trpaslickou hamižností začal rozhlížet vokolo, co by si ještě za dobrodružný zlatky koupil dál. Kde by se ještě vychcal a ztopořil svojí značku. Grub je bejvalej střelmistr a jeho oborem jsou třaskaviny. Je to pyrofor, který si svoje výbušný dovednosti vybrušuje ve Velkém laboratoriu, což je taková profesní konkurence Magický univerzity. Ale to odbočuju. Prostě Grub je pyrofor, což jsou osoby, který páchnou sýřivkou a trajdákem, v kapse mají pořád sirky a bejvají dost nebezpečný svému okolí. Profesní růst, ktrej trpaslíkovi poskytl Laboratorium, mu byl zřejmě malej a tak se rozhodl, že bude s třaskavinami experimentovat i v Liscannoru. Za tohle kdysi

dávno, v liscannorským pravěku, jinej takovejhle chlapík, co si rád hrál se sirkama, jistý Arkuss Dettor, málem letěl z vesnice. Ale časy se změnilý. Ale to zase odbočuju. Odbočuju rád, protože mám dost inkoustu. Zpátky k dnešku. Grub, vědomej si toho, že ty jeho experimenty jsou dost nebezpečný, celkem logicky usoudil, že vodpalovat bomby v baráku číslo jedna je tak trochu vošajstlich a chtěl rámusit jinde. Říkal tomu experimentování, což by jinej nazval obtěžování hlukem, kouřem a smradem. Nebo taky letící střepinou. A začal shánět šikovnej pozemek. Takže šel za starostou Jorchemem a společně ukuli zlomyslný plán. Starosta trpaslíkovi odprodal takový malý územíčko, takovej plácek, pěkně v lese. A to kousek za Babačanovým srubem, který je přírodního charakteru a různá havěť si tam staví kutlochy, nory a hnízda. A to nebyla žádná náhoda. To byla zlomyslnost. Když mi soused postaví vedle mého majetečku vodpadovou jámu s hajzlíkem, tak budu taky nasranej. Takovýhle věci se prostě nedělají, to je proti dobrejm sousedským vztahům. Můžu si vo divným způsobu života druidstva myslet co chci, ale prasket jim petardy za voknama prostě nebudu. To se nedělá. A že v tom hrálo roli i to, že Babačan je hobit rasou i vzrůstem, o tom teda nikdo nepochyboval. Pěkně si starosta do hobita kopnul. A Grub mu pěkně posloužil.

Takže si trpaslík na tom svým přiděleným pozemku hned pěkně vyrobil nějaký závrt v lesní půdě a začalo to tam bouchat. Ptáci ulítli, zvěť kálela strachem, vožehlo to vokolní stromy, hrozily lesní požáry a Babačan byl celkem logicky nasranej. Ale co bylo pak, je tak trochu zahalený velkým tajem. Babačan si šel stěžovat na starostenskou ouřad. Šel ouřadu podat stížnost na ouřad. Jestli nejdřív starostovi na Gruba nebo Grubovi na starostu, netuším. Jistý je, že nepochodil a starosta přešel do protiútku, protože prohlásil, že si hobit vzal k ruce vyhlášenýho rváče Nifa a pak mu mávali kudlou před ksichtem, takže se

cejtíl vohroženej na zdraví. Babačan zase tvrdíl, že se chtěl dohodnout a místo toho byl poslanej do míst, o kterejch se nemluví veřejně. Do prdele. Zřejmě chtěl dosáhnout nějaký divný dohody o přesunutí toho vočouzenýho kusu země někam jina. Dokonce to prej chtěl hobit zaplatit z vlastního. Starosta se o další prodeji obecní půdy odmítl bavit a Grub se vychcaně schoval za starostu a navečír vodpálil další nálož. A právě tady se pro změnu zase ukázalo, že ten náš hobití veterán je schopnej zvrzat úplně všechno a že mu vo ty hady, brouky, divoký prasata a březí laně tak moc nejde. Šlo mu primárně vo vlastní klid v tom kusu lesa, o kterym si myslí, že mu říká „pane“. Upřímně řečeno, netušim úplně, jak je to v Gwendarronu s přidělováním půdního záboru absolventům lesních kurzů. Spíš si myslim, že v civilizovanějších částech země to funguje tak, že druid je prostě takovej trpěnej vetřelec, kterej si může někde postavit ten jeho primitivní přístřeš a výměnou za to pak vo ten les pečuje. A pod pojmen „pečovat“ si představte prostě něco, co je tomu lesu, jako takovému, ku prospěchu. Druidi jsou takový podivíni, lehce nebo více vodtržený vod civilizace. Takový nerudný samotáři. Víc druidů pohromadě se nesnese, z toho by pak hrozila druidská válka občanskýho typu. Ale maj svoje zásady a zásady je třeba ctít. Tak by to řekl svatej Daleš. A takovým druidem určitě chce bejt ve svejch představách i Babačan Borůvka. Ale zase vocamsaď pocamsaď. V jeho případě je nemít to daleko do hospody. Babačan je druid putovní, protože s náma chodí na ty vejpravy a to dost daleko vod jeho mateřskýho lesa. Některý taky říkaj, že Borůvka je druid městskýho nebo parkovýho typu. Ale to neznamená, že mu kvůli jeho hobitů kebuli má starosta co budovat muničák za barákem. Nejsem druid, ale kdyby mi tohle někdo udělal, tak by ten dotyčnej poznal, že i svatej Daleš se umí pořádně nasrat...

Sakra, kde jsem to přestal, kde jsem nechal nit, tu přízi příběhu? Jo, Babačan to má kousek do hospody. Ne, půdní záboř v

Gwendarronu. Tak. Liscannor má dost specifický privilegia. To kvůli těm věcem, vo kterejch jsem psal vo kus vejš. Pozemky a povolení ke stavbě v tý naší krásný vesnici přiděluje výhradně starosta. Podle svýho uvážení. Podle svýho nejlepšího uvážení, chtělo by se dodat. Myslí se v blízkym okolí. Takže kdyby si chtěl Babačan na starostu, kvůli týhle záležitosti stěžovat, tak by asi narazil. Stěžovat by si musel v Nurnu, protože pod něj Liscannor administrativně spadá. Ale jak říkám, asi by neuspěl. Což ovšem neznamená, že se v tomhle nedopustil Jorchen pěkný prasárničky. Sousedský. Ke každému liscannořanovi se musí přistupovat s úctou. A práva každýho obyvatele končej tam, kde začínaj práva jinýho. Tak by to řekl svatej Daleš. Podle mýho by měl pan Kierke padnout na kolena a hobita pěkně vodprosit a pak by měl udělat změny územního plánu. A taky mu koupit flašku. Jenomže to je těžký, když von ten Babačan, tak nějak patří k těm hobitům, který si tak vo ty křivdy koledujou. Von chce mít klid jenom na tom jeho pažitě a vokolo toho jeho posvátnýho dubu, co s ním za dlouhej večerů kafrá vo všehomíru, ale na druhou stranu by v jinym lese klidně postavil smeťák na vyvážení vodpadu z Velkýho laboratoria. Myslim, že jiný druidi by Babačana Borůvku sežrali a přerazili by vo něj tu jeho hůl, co mu spadla z dubu.

Ale k Babačanovi se váže ještě jedna věc. A ta je úplně z jinýho soudku. A rovnou říkám, že se tomu malýmu chlapíkovi povedl majštrštyk. A to takovej, že našeho milýho starostu museli vomejvat! Babačan si našel vážnou známost. To by nakonec nebylo nic tak divnýho. I druid maj svoje potřeby a pudy. Ale ta Babačanova vážnost je elfka! A neptejte se mě, jak je možný, že se elfka zakouká do hobita. To prostě nevím. Už nám jí všem představil a všichni jí viděli. Taková menší, pihovatá, moc toho nenamluví, ale elfka to je a s Babačanem žije zatím jenom na hromádce, ale už plánujou svatbu. Babačan jí říká Lindo a nechal si u krejčího v Nurnu ušít nóbl šaty. Svatební. Tak. Jorchen se sice

nechal slyšet, že Babačanova Linda je nějaká mutantka a odmítá pořád připustit, že se jedná o skutečnou elfku, ale to na věci nic nemění a jenom to ukazuje, že v některejch věcech odmítá Jorchen připustit realitu. Babačan Borůvka ulovil elfku a fidli basta! Takže se asi nějakýho pokroku, ohledně toho toxickýho Grubova pozemku, v nejbližší době nedočká...

Starosta versus lid – okradli kudůka?

Uběhl nějakej čas a Nurnský brachy zase začaly svrbět pačmáky, ruce, tlapy a pracky. Ve vzduchu zavanula vůně dále, krve a zlata. Takže se zase do něčeho zamotali. A během toho zamotávání se, se stala taková věc, nebo se možná stala ta věc jinak, ale každopádně se stala. A zase v tom jel liscannorský starosta. A jestli se daj různý příhody brát s nadhledem, s úšklebkem nebo se u nich můžete popadat za břicho, tak u týhle události se moc smát nedá. Ať už se stala tak nebo vonak.

To bylo tak. Část Nurnskejch začala na popud Jonase Wredy, nebo spíš jeho otce, pátrat po nějaký zapeklitosti v Nurnu. A když se pátrá po špíně v Nurnu, tak to dost často končí v Šedově. Šedov je špinavej dost. Já se do toho nemotal, protože nemusim bejt u všeho a měl jsem pocit, že ještě nenastal čas, abych si zase natáhl bytelný boty a zavostřil mysl. Takže po celou tu dobu jsem se držel v Liscannoru se skleničkou v jedny a s knihou v druhý ruce. Ale něco jsem viděl a něco jsem pak taky slyšel. Zkrátka a dobře jednoho dne roku devadesát jedna, když ty naši braši byli na misi v Nurnu, se v Liscannoru vobjevil takovej vošklivej uhrovitej elf v kabátci nurnský městský strážě a začal se vyptávat na kudůka Fenxe, jako jestli tady bydlí a co je vůbec zač. Hostinský Luncius ho vzal za starostou. Mimochodem si všimněte, že v hostinci začínaj skoro všechny příběhy a klání. A pak spolu něco s tím chlapíkem řešili. Starosta pořád přikyvoval hlavou a rozhazoval rukama a nakonec se v doprovodu i hostinskýho odebral do patra hospody U

hrocha, kde chvíli pobyl a když se vrátil, tak tomu chlapíkovi v uniformě předal nadítěj váček. Elf kejvl hlavou, nasedl na koně a zmizel. A starosta Jorchen si uplivil a řekl něco vošklivýho na Fenxovu adresu. Ve zbytku dne, kterej jsem věnoval hlavně mudrování o věcech vyšších, mi hospodské sdělil, že Fenx provedl v Nurnu nějaký zločin, že byl zadržený. A ten uniformovanej chlap si přijel pro ověření jeho totožnosti a pro pokutu. A kromě toho starostovi naznačil, že vyšší částka by mohla způsobit takový menší zamhouření voka a že by pak pěst zákona nemusela na kudůka dopadnout tak tvrdě. Starosta odmítl za kudůka, kterej není občan Liscannoru, zaplatit z obecního, ale poručil Lunciovi, aby votevřel Fenxův pokoj v hostinci, následně i jeho truhlu a z tý vzal celejch pět stováků ve zlatě a ty předal tomu chlapovi, kterej prej pak zařídí kudůkovo propuštění ze šatlavy. Inu, úřad zřejmě zapracoval rychle, i když tak nějak voklikou a zákon přitom oba zástupci moci ouřední, starosta a městské strážnej, taky trochu vohli. Na celý věci mě teda trochu vyděsilo, že starosta si klidně vnikl do cizího objektu a hlavně do cizí truhly a z tý pak vyplácel někomu peníze. Měl jsem pocit, že ho měl Luncius v tu chvíli vyrazit z hospody. Jo, myslim starostu Jorchena Kierkeho! Protože hospoda je jeho a Fenx je jeho host. A hostům se kapsy nešacujou. Hospoda je takovej svatostánek. Ale dobře, dobře. Třeba se fakt ten Fenx, kterej pochází ze Šedova a ke zločinu určitě nemá daleko, dostal někde do průseru a tohle hodně..., hodně, nestandardní řešení situace, mu zachránilo kejhák a čistej trestní rejstřík. Někdy je třeba postupovat..., řekněme jinak. Nurnský s tím maj nakonec bohatý zkušenosti. A nad dobře vohnutým pravidlem nebo zákonem se dá přimhouřit voko.

Tááák. Jenomže za pár dní se z Nurnu vrátil Fenx i se zbytkem Nurnskejch, z toho řešení těch komplikovanejch událostí ve městě, do kterejch je navezl Jonas Wreda s rodinou. A najednou se celá věc s páčením kudůkovy soukromý truhly tak nějak votočila.

Když se Fenx, kterej očividně někde dostal pořádnou nakládačku, protože smrděl a měl ksicht celej modrej, dozvěděl, že v době jeho nepřítomnosti, hostila jeho truhla nezvanou návštěvu a zmizelo mu pět stovek, tak se pořádně nasral a začal řvát na starostu. A mezi plivancema a záchvatama vzteku uvedl jeho verzi celý události. Takže podle něj neprovedl žádný kriminální zločin, ale naopak se on sám stal obětí nekalejch živlů. Fenx dál řekl, že během toho řešení těch složitých záležitostí se na vlastní pěst vodvážně vydal do centra zločinu, do Šedova, kde pátral uvnitř bandy nějakýho Ištvána Chromýho. Ale něco se zvrtilo a on upadl do zajetí tý bandy. Ta ho mučila a dostala z něj informaci, že je z Liscannoru. A pak ho dlouhý hodiny drželi v zajetí na řetězu a dál ho mlátili a dokonce ho pochcali. A mezitím poslali jednoho svýho kumpána, nějakýho elfa jménem Plch do Liscannoru. Aby tam ověřil informace, že zajatec nekecá. Takže tehle Plch si teda voblíkl někde ukradeney kabátec městský stráže a připravil si dzrou historku o tom, že Fenx byl zadržený strážema v souvislosti s nějakým zločinem. A tohle teda tomu Plchovi vyšlo náramně. Ověřil informaci a ještě vyrazil ze starosty tučnej balík peněz z kudůkovy truhly. Aha. Rozzuřenej kudůk řval na starostu, že je zloděj a magor, kterej akorát naletěl. Ovšem Jorchen si to nenechal líbit a kontroval tím, že je kudůk stejně šedovskej zločinec a že není občan a že se s nim bavit nebude. Ostatní rozpačitě čuměli, ale celý to působilo tak, že jeden z aktérů tý hádky tahal za kratší konec špagátu. A vyberte si kterej.

Starosta vyklidil pole a pozdějc vydal ouřední prohlášení, že kudůk Fenx Worna byl v Nurnu zadržený pro výtržnost a krádež a že ho o tom informoval jistej Plžec, úředník městský stráže. Fenx kontroval prohlášením, že to by naopak starosta, kterej naletěl šedovskému podsvětí, potažmo nějakýmu Plchovi, kterej se za strážnýho akorát vydával. A to všechno proto, že je starosta „tak trochu magor a zločinec, kterej si o sobě myslí, že je mazanej všema mastma“.

Plch nebo Plžec, ani na tom se neshodli. Ale každopádně to byl ve finále kudůk, kterej byl lehčí vo pět stovek. Což ovšem nakonec přijal s takovým floutkovským klidem a mávl nad tím pačmákem.

Podle mýho měla k pravdě blíž spíš ta kudůcká historka, než starostovský výkřiky, který byly založený hlavně na obecněch prohlášeních. Že kudůci jsou stejně zločinci a Šedovani. Nejvíc mě ovšem na celý tý věci zarazila ta samozřejmost, se kterou starosta prostě někomu hrábnul na soukromej majetek v jeho truhle a v jeho teritoriu. A že proti tomu hostinskěj nezasáhnul. A ještě tomu přihlížel. Takže ať to bylo, jak to bylo, tak já si jdu pořídit bytelnou a nepřenositelnou truhlu s pořádným zámkem. Kdyby se v ní někdo chtěl hrabat.

Smutnej čas

Tak uběhlo několik měsíců vod tý doby, co ty mý kumpáni vyrazily do Nurnu řešit věci a co starosta ulehčil kudůkově truhlici. Pak někam zmizeli. Do dalekejch krajů. Za posláním a všema dalšíma věcma, který k tomu patřej. A včera se vrátili. Bylo to v létě devadesát jedna. A byl to smutnej návrat. Několik z těch, který jsem znal a s kterejma jsem taky sdílel v minulosti dobrodružnej osud, se nevrátilo. Prej trajdali někde po Antrinsku, Armidenu a Dragolskym hvozdu. Tak pytle s kořistí nějaký měli. Ale..., ale nevrátil se magicus Jonas Wreda, takže už se nebudu mít s kým dohadovat a vymějšlet majštrštyky, jako byla třeba formace V. Prej vybuchl na nějakym ostrově a ostatní ho tam nechali pohozenýho jak psa. Ani ho nestrčili do hrobu, jenom ho vobrali. Nevrátil se ani Darghaz, barbar co bydlel v lese. Ale ne v tom „Babačanově“, v tom druhym, na druhý straně potoka. A co sem na něj věděl jedno velký tajemství. A taky Nif. Barbar Nif, kterýho jsem před lety poznal vlastně jako prvního ze všech, když jsem vopisoval lejstra v jednom klášteře a von tam tahal bedny. Prej se zbláznil a rozhodl se dobít nějaký město. Sám.

Prej to bylo na konci vejpravy, když si to družina už razila domů, protože měla splňno. Domů, do Gwendarronu, do Liscannoru, kde žijem ty svý životy, který tohle všechno přinášej. Tak si na ně připijem a uvidíme co bude dál...

Jonas Wreda: Zápisky z cest

Jonas Wreda, zápisky z let 1086-1088

Lovec

Klid jsem nalezl až ve škole, k níž jsem se na poslední měsíc upnul a všechno to, co souviselo s Nurnskou družinou, pokusil se vytěsnit z hlavy. Nilien se o výuku během mé nepřítomnosti starala věru skvěle. Pevně věřím, že jednou po mě tuto starost na svá bedra převezme a starosta nebude hledat žádnou jinou alternativu. Potom přišlo léto, léto teplé a hojné. Zifnabu Lenthanovi bylo uděleno liscannorské občanství a s ním jsem zrušil zákaz o jeho přibližování se ke škole jako již neopodstatněný. Slyšel jsem, že pán ze Smrže se v hospůdce rozhnil, proč se nikdo ze vsi nedostavil na schůzku s upírem, a oznámil schůzku další. Schůzka zřejmě proběhla, poněvadž Smrž už nehlákal. Kdo se tam ale dostavil a co se tam dohodlo, to nevím a je mi to zcela jedno. Jenom vím tolik, že starosta Vesta upíra zbavil liscannorského občanství, což chápu jako krok pochopitelný a nevyhnutelný. Naopak - kdy mu jej neodebral, považoval bych Liscannor za Smržov. No a začátkem poradostin, přesně řečeno druhého dne měsíce Vesta uvedl ve známost oznámení jisté paní Wulpin, žese ztratil Lovec. Lovec je přezdívkou, přezdívkou starousedlíka jménem Lambard, manželka oznamovatelky paní Wulpin Zivrilové. Lambard se živil lovem a bylo mu dvašedesát let, takže byl věkovitý. A ztratil se, respektive nevrátil se z lovu. A Otakáro Vesta se jako starosta rozhodl, že po Lambardu Lovci vyhlásí pátrání a s pomocí dobrovolníků

postaví rojnici a nechá pročesat okolí. A na mě si vzpomněl jakožto na majitele Pukliny, který se jako průzkumník proslavil již nejednou. Ovšemže jsem nemohl odmítnout. Lambarda Lovce jsem sice příliš neznal, ale byl to občan, tedy jeden z nás. A v dnešní době, kdy se po okolí potloukají upíři a skrže Smrže kontaktují venkovské obyvatelstvo, nebylo záhodno brát zmizení kohokoli na lehkou váhu. Puklina se tedy vydal na průzkumné oblety směrem, který určila paní Wulpin, a já se postavil do rojnice mezi ostatní dobrovolníky. Al-Rahem se ujal hledání stop, nicméně nebyl příliš úspěšný. Úspěšné nebylo ani pátrání toho dne, neboť v okamžiku, kdy padla noc a definitivně znemožnila pokračovat, byl výsledek stále nulový. Gawin Ruindorský sice na Vestův příkaz donesl ze vsi louče, ale tápání v lese bylo bezvýsledné. Na druhý den pátrání pokračovalo od samotného kurování. A potom Zifnab lenthana v hlubokém lese zvolal, ať běžíme k němu. Když jsem udýchaně dorazil, Zifnab ukazoval mezi stromy a šeptal, že je tam medvěd. Medvěd tam byl, nehýbal se. Připířil jsem se tedy blíže a počastoval zvíře černým bleskem. Huňáč se ani nezachvěl a vzduch naplnila nasládlá vůně spáleniny. Srotivší se druzi vyrazili opatrně vpřed a seznali, že medvěd už je nějakou dobu mrtvý. A zpod jeho těla čouhaly nohy v kožených láptích. Byl to Lambard, rozdrčený svým vlastním úlovkem. Bolbuch pravil, že jak to chápe on, tak že Lovcova smrt byla šťastná, protože zemřel na lovu, a tedy šťastný. A že tak to máme brát. A zorganizoval odvalení mrtvého medvěda a odnesení nebožtíkova těla do vsi. Pohřeb měl Lovec vypraven prostý, ale hezký.

Klášteř bohyně Živy

Toho dne na sklonku sečna seděl jsem s přáteli v hostinci. Tedy s Al-Rahemem, Bolbuchem a Zifnabem Lenthane, jehož jsem si oblíbil, protože se strnil spojení se Smržem, nebo jej alespoň nevyhledával. A jak jsme tam tak seděli, lehce popíjeli a klábosili

o strašlivé ostudě, kterou kumpanie utržila v Dormalu, vstoupili do lokálu dva cizinci. Ukecaný člověk a zamlklý barbar. Ten barbar jen řekl, že se jmenuje Nif, a od té chvíle už nepromluvil. Zato toho druhého nebylo možné zastavit. Představil se jako Julián Chrpa a pravil, že hledá Nurnskou družinu, která se prý má nalézat v Liscannoru. A velice jej potěšilo, že tu Nurnskou družinu takhle rychle našel. Pan Chrpa se svěřil, že jej poslal nějaký pan Bořidan Humplan, což je kněz sloužící jistě Živě, což je zase bohyně úrody, početí a hojnosti. A ten kněz chtěl po Chrpovi předat poselství Nurnským, aby byli svolní setkat se s knězem Humplanem a sjednali s ním vyřešení jistého problému. Chrpa se vyzbrojil zamlklým Nifem a teď tu byl a přemlouval, abychom se neodkladně srotili a vyrazili s ním do Nurnu, kde se dozvíme víc. Po zoufalství v Dormalu nebylo proč otálet. Za vyslechnutí kněze Humplana, respektive otce Humplana jsme nic nedali a mohli si přijít k nějaké normální práci a zvednout pošramocené sebevědomí. Vyrazili jsme ještě téhož dne v neorganizované skupině pod vedením Juliána Chrpy, který se svěřil, že pochází z Kamenného ostrova. Což je ostrov v moři někde mezi Nurnem a Morochem.

Cestou nás Bolbuch zavedl přes kozlí krám, který patří Smrži, abychom tam vyzvedli Babačana. Babačan je ten divný chlápek, co se stará Bolbuchovi o useknutou ruku, a teď už vím, že ten Babačan se se Smržem spřáhl a teď u něj v kozlím krámě bydlí. A taky vím, že Bolbuch na pahýlu levačky nosí železný hák. Ale zpátky k otci Humplanovi. Otec je sedmdesátiletý stařík, muž v hábitu, sídlící v jedné z komplexu budov přináležejících k Chrámu Matky Nifredil. A tento bezesporu sečtělý, inteligentní a bohůbojný muž přijal Nurnské v prosté malé místnosti a při číši vína poodhalil povahu delikátní věci, v níž Nurnské, jak sám řekl, oslovil. Ta delikátní věc byla povahy podivné, jednalo se o podivnou záležitost ve spojitosti s rostoklatským klášteřem. Rostoklatský klášter je zasvěcen bohyni Živě

a věřící, navštěvující mše, pocházejí především z řad venkovských zemědělců. Kněžky v rostoklatském klášteře každoročně provádějí obřad, obřad důležitý pro věřící, tedy obřad ohledně úrody napřesrok. Otci Humplanovi se tohoto léta od jedné z knězek dostalo zprávy, že má opakující se hrozivá vidění, kterak je úroda pohlcena hnilobou a zkázou. Tato knězka je pro otce Humplana osobou známou a důvěryhodnou. Již dříve mívala různá vidění a tato vidění se vždy naplnila. Proto se rozhodl varovnou zprávu nebrat na lehkou váhu, obzvláště když to zlo a hniloba z hrůzných vizí bují prý nikoli vně, ale uvnitř chrámu. Otec pravil, sice plně nechápe, co se děje, ale že ona knězka je vyvolená a že když v listu tvrdí, že hniloba je semeno zla a že se rozpíná, tak není záhodno nějak váhat. Rozhodl se tedy najmout skupinu mužů činu a vzhledem k tomu, že se mu donesly zvěsti o úspěchu Nurnských na turnaji v Rivenu, volba byla jasná. Rostoklasy se toriž, mimo jiné, nalézají pod Rivenem. Někdo požádal, zda by otec nemohl dopis od kněžky přečíst nahlas.

Otec tedy dopis vyhledal a přečetl nahlas, ale nenalézalo se v něm nic nového nebo objeveného. Byla to prostě žádost o pomoc, aby někdo přijel a zajistil, aby se ty vize jakože nenaplnily. Takový v podstatě marný pokus zabránit něčemu, co se stejně stane - tedy pokud se ta knězka nikdy v minulosti nemýlila, tak se to tak jako tak stát musí, no ne? Ale knězka v podstatě nepsala o tom, co konkrétně se přihodí, jen že se přihodí něco hodně zlého, co má něco společného s hnilobou uvnitř kláštera. Konkrétně se vyjádřila v tom smyslu, že hniloba je semeno zla. A knězka se jmenuje Draka.

Otec Humplan pravil, že knězce je dnes už více jak sedmdesát let a že je ve svém oboru věštění velice zkušená a neomylná. Vize ji prý přepadají (ano, tak to pravil) více než padesát let - už coby mladá knězka sloužící v zaniklém klášteři jménem Durgen byla přepadena vizemi, které se později ke

smůle Durgenu naplnily. Tehdy ale vizemi přepadená knězka netušila, co ty divné vidiny znamenají a že se, nedej Živo, naplní. Tehdy okolí Durgenu zachvátila drastická neúroda a tamní kněz, zřejmě kněz představený, došel k názoru, že běžné obětiny k zažehnání neúrody nepostačí, a přikázal obětovat dítě. Otec Humplan se vyjádřil v tom smyslu, že ten kněz tenkrát v podstatě zešílel. Durgan, chrám, který dnes už neexistuje, se nalézal někde ve dvou třetinách cesty směrem na Gorgan a potom poněkud východně. Takže těžko říci, kde přesně. Mám ale pocit, že poloha Rivenu, kde se nalézají Rostoklasy, by se při vši té mlhavosti dala charakterizovat podobně. Každopádně kněží v chrámu obětovali dítě a vůbec to nepomohlo. Požehnání bohů se nedostavilo, další úroda napřesrok byla ještě hanebnější. Otec Humplan podotkl, že děti se Živě v žádném případě neobětují, je to v rozporu s právem bohobojným a pochopitelně i státním, Živě se totiž běžně obětuje část úrody, především tedy ovoce. Ale děti zásadně nikoli. Ta hrůza se ale prostě tenkrát stala. Tedy to s tím dítětem. No a celé se to s tou úrodou nakonec ještě děsivě zhoršilo a od té doby platí, že v chrámech bohyně Živy se nesmí zabíjet, protože se traduje, že zabíjení všechno jenom zhorší. Pole tenkrát přestala rodit a ovoce shnilo. Navíc, jak podotkl otec Humplan, tam prý tenkrát vlítla armáda a zabila kněze. Těžko soudit, co se stalo s durgenským chrámem, ale asi byl zrušen.

Otec Humplan tedy shrnul svůj požadavek a pravil, že pokud jsme svolní, máme zajistit, že obřad obětování Živě proběhne podle zákona a bez zlých událostí. Klášter vede jakási proboštka jménem Narna, ale ta neví, že jsme vysláni dohlížet na pokojnost obřadu. Bude o nás vědět pouze knězka Draka, a to na základě průvodního dopisu. Nějak jsem se dověděl, že otec Humplan je opanován obavami, že proboštka kláštera sejde ze správné cesty a uchýlí se k obětování dítěte. Tedy že zešílí. Rozhodl jsem se, že na tuto pout' se s Nurnskými nevydám a zůstanu doma. Mám sám po poslední výpravě

dost vnitřních hrůz, které musím řešit. A v tom mi může napomoci jenom klid v domácím nevzrušivém prostředí.

Otec Humplan ještě pravil, že není neobvyklé, když v době příprav na obřad klášter navštíví skupina laiků, toužících po přízni Živy. Kněží je běžně zapojují do přípravných prací. Není však povoleno na půdu kláštera vstoupiti se zbraněmi, a to ani ukrytými. Bylo by prý ale vhodné, abychom do kláštera nevstoupili jako jedna celistvá skupina, ale jako náhodné shluky nahodilých poutníků. Té vizionářce Drace je sedmasedmdesát let. Obřad proběhne asi za dva týdny. Beze mne.

Zamotán

Zdá se být zmaten či zamotán
z pinglu mu třetí smotky lan
i klubka provazů a špule nití
Je jako pavouk se skládací sítí
co tenata pavučin na zádech vleče
podobná kokonu obaleče
(zámotku housenky z rodu můr)
Spletenci špagátů a svitky šňůr
má pytel zvně i tělo opásané
hlavu jak dýni ztěžklou pod turbanem
spředeným z vinutých vláken juty
a pod kabátem notně vzdutým
šmodrchanců velká kluba...
Zvně pláště lana silná, hrubá
v dlouhých smýčkách zavěšena
(dešti, sluncem vybělená) -
od ramen dolů přes hrud' křížem
po pás... spíš ještě trochu níže..
až k podkýčlím, po hýždňích svaly -
aby smýčky neplandaly
a nebránily svižné chůzi
(viz. rádcé „Slavní dobrodruzi“)
má konce smotků zauzlené
a přichycené kolem steh
koženými tkanicemi
Ač provazník se jeví němým
přec zdá se být zmaten či zamotán -
motouzy ovinut ze všech stran
jak by byl usnován, z povřísel spleten...

co oživlívá naviják, pravzor všech vřeten
neřku-li chodící bachratá špule...
paobraz doby předminulé
kdy rekové pradávni plouhali světem
tam a sem - nocí... dnem... zimou i létem
se vším svým pozemským majetkem na hrbu
bez rodin strážících domovy u krbů -
zoufalci táhnoucí od hradu ke hradu
soumaři bagáže, otroci pokladů...
A pavouk supí dál, zmaten a zamotan
zabředlý do veršů, pinglu i smotků lan
opředen kokonem, zapouzdřen provazy
kupředu... za nosem kamsi se karasí...
Karasí? Kutálí! Drapl ho samospád!
(- zní to jak epitaf...) Co dodat? Jenom snad
hádanku závěrem pro hlavy hloubavé:
Jak dlouhým lanem je hrdina vybaven
ve smyslu sečené celkové loktáže?
Kdopak ví? Kdo nejlíp odhadnout dokáže
otázku souhrnné náviny délky?
(- muž krapet při těle, asi sáh velký...)
Kdyby byl dobrodruh kompletně rozvinut
lana by v následném souvislém návínu
ač zdá se to snad zhůvěřilé
čítala, bratru, na čtvrt míle!

Jak nemrtví mě ve snech straší

Jak nemrtví mě ve snech straší
mám z mozku hutné pyré... kaši...
snad proto zírám na svět temně -
ti umrlci jsou nejspíš ve mně
(dlí pod kůží a taktéž v krvi...)
A trnou vlasy, strmí brvy
když popatří mne morda zvadlá
při hygieně u zrcadla -
je moje... přesto moje není...
tvář přízračná, škleb schizofrenní
Jen pohnu hlavou - hnou se obě...
hnus obrací mne zády k sobě!
Mám z mozku kaši! Hrůzou němý
hrnu se ven zárubněmi...
jak nebožtík, co nechce nežít
potácím se chmurnou věží -
svým domovem... svým rodným hrobem -
sobě sám si nepodoben
už zhola ničím... natož duší...
tu opustil jsem (matně tuším)...

pak podstatu, pak formu těla
Jsem plasmoidní paralela
ve skupenství ryze čirém -
vlastně zbylo jen to pyré...

Beze mne...

Beze mne se obešla nejen výprava
do Kláštera bohyně Živy, ale i výpravy další.
Konkrétně dvě. Té jedné se říká Výprava do
Irvanu, a té druhé ani nevím jak. Někde za
Mirellem Nurnští stíhali a nakonec
dekapitovali jakéhosi pavědce, který si
usmyslil ve velkém zabít vesničany a
přivádět je zpátky k životu. Víc nevím a ani
mě to nezajímá. Psychicky zdeptán a zničen
událostmi v Dormalu postupně uzavřel jsem
se do sebe a přestal takřka vycházet. Kromě
návštěv školy, jež se mi spíše než radostí staly
povinností, dlel jsem celý ten rok v osamění.
Ani rodiče jsem v té době nenavštěvoval.
Toužil jsem být sám, jen sám. Cítil jsem se
zrazený a k ničemu. Teprve zima roku 1087
přivedla mne zpátky do života a může za to
smrt. Smrt starého obyvatele Liscannoru,
Lorgena Erinského, který zemřel stářím a já si
uvědomil, že lidské bytosti jsou pomíjivé a
život je pouze jeden a je vymezen omezeným
časem, který je třeba si užít, nikoli odžít o
samotě.

Rozhodl jsem se tedy pokusit vrátit
do života, začít od začátku a na tragédii z
Dormalu hodit za hlavu. Asi ne definitivně,
ale upozadit a pokusit se zase začít být
šťastný. A řekl jsem si, že bych měl především
mít doma někoho, kdo by mi naslouchal.
Ženu. Založit rodinu. Jenomže jak? A tehdy
poprvé vzpomněl jsem si na Nilien
Linfalasovou. Že mě to nikdy dříve
nenapadlo? Vždy jsem k ní měl vřelý vztah,
cítil, že jí musím pomoci. Ale jako na ženu
nikdy jsem na ni nepomyslel. Možná proto,
že je o tolik starší než já. Ale co na věku
vlastně záleží, když je život samotný tak
pomíjivý? Rozhodl jsem se, že ji navštívím. A
tak se i stalo. Myslím si, že mojí návštěvou a
projeveným zájmem byla nadšená, dal jsem jí

darem prsten, který jsem přivlekl z Dormalu a
který byl tím jediným, co mi zbytečně
dormalskou tragédií připomínal. Tak jsem se
zbavil nechtěné věci a potěšil srdce ženy, která
o nějakém Dormalu neměla ani tuchy. Jenže
díky tomuto daru jsem se dozvěděl, že za
Nilien běhá ještě Al-Rahem a ten, když mi byl
osobně vyčinit, ať mu nelezu do zelí, se mi
svěřil, že za ní běhá ještě někdo. Řekl jsem si,
že asi věci jsou postavené tak, jak mají být, a
že nechám věcem volný průběh. A toto jsem
přednesl i Al-Rahemovi. Ať si srdce paní
Linfalasové získá ten pro ni nejlepší. Bez
šarvátek a zlých nálad. Al-Rahem moudře
souhlasil.

A začal se psát rok 1088 mírná zima
tohoto roku přinesla s sebou i práci pro
Nurnské. O té práci jsem se vlastně dozvěděl
až v okamžiku, kdy příběhl Al-Rahem a řekl
mi o tom. Respektive řekl mi, že Bolbuch
shání všechny ochotné chlapy a že se bude
volit vůdce. Takže jsem se sebral a vyrazil k
hospodě U hrocha, kde už bylo tou
ponovoroční dobou plno. Takže jsem se
přihlásil, seznal, že vyrazí ještě Bolbuch,
Růžička, Borůvka a Al-Rahem, doplnění o
lidi, které jsem vlastně ještě neznal, tedy
jistého Juliána Chrupu, barbara Nifa a Lanara
Stříbrňáka, což je, mimochodem, také elf. A
ten Chrupa, ten je kouzelník, a už se nějak
osvědčil, když družina táhla na klášter bohyně
Živy. Za vůdce byl zvolen trpaslík Bolbuch,
tedy zvítězila moudrost stáří. I když dnes už
vím, že Bolbuch striktně dělí družinu na
menšinu dobrodruhů a většinu civilistů, do níž
spadám pochopitelně i já, přesto za ním stojím.
Je to muž klidného a rozváženého úsudku.

Take teprve po sestavení družiny
jsem se vlastně dozvěděl, o co konkrétně kráčí.
Kráčí o rustikální sever Gwendarronu a nějaké
víceméně sporné území, na jehož obsazení je
zplnomocněn jistý chlap a to zplnomocnění
prý pochází od gwendarronského krále. Ten
zplnomocněný chlap, který je prý tlustý až
hanba, přijel do Liscannoru před několika dny
v doprovodu dalších dvou a zatoužil po

nájemných silách Nurnské družiny jako
součástí kolonizační karavany, kterou
shromažďuje. Ten tlustý muž si prý říká
Radgul a je to obchodník se dřevem. V jeho
doprovodu je prý muž se zelenými vlasy. A
ten Radgul dává dohromady skupinu asi sta
lidí, kteří potáhnou na ta sporná území a
obnoví tam jakousi pevnost. Bolbuch pravil,
že pan Radgul se má dostavit ke Hrochovi
někdy odpoledne, takže nás všechny, kteří
jsme se přihlásili na tu práci, obejmě a seze,
abycho všechny informace neměli
zprostředkovaně, ale hezky od zdroje. Tedy
od toho pana Radgula.

Jednání s panem Radgulem

Když jsem byl odpoledne povolán a
dostavil se do lokálu, vůdce Bolbuch už dlel u
stolu se zmíněným páнем v diskusi a ostatní
postávali kolem. Pochopil jsem, že se hovoří
o ceně. První, čeho jsem si na to nehezky a až
chorobně špekovitém muži všiml, byl jeho
zápach. Ten zápach byl až takřka nelidský.
Toho zápachu si evidentně všiml i ten Julián
Chrupa, ale ostatní se tvářili, jakoby smrad
vůbec nebyl. Zacpal jsem si tedy nos, mlčel a
naslouchal. Kumpanie se s panem Radgulem prý
setká za tři dny někde v Nurnu, kde prý byli,
a odtud odjede jako předvoj směrem k severní
gwendarronské hranici někam do oblasti
kolem Zámorje. Mlčel jsem, ale musím přiznat,
že ten muž se mi vůbec nelíbí. Pravil, že na
těch sporných územích žije verbež a my ji
budeme vyhánět a kolonizovat. V leccems mi
připomínal Zoltara Zemikosu, který tu, zaplat
bohově, už není. Náš král Linthold prý touží
obnovit přímořskou cestu do Cardaru, a to za
jakoukoli cenu. Myslím si, že král Linthold už
je velice starý a už by bylo na čase zaobrat se
úvahami na předání vlády. Věřím, že takový
názor ode mne není příliš troufalý. Ten muž se
zelenými vlasy, co dřepí hned vedle tlustého
smrdutce, se jmenuje Muraj. A ten třetí, tomu
říkají Porter. V podstatě tedy toho dne byla
Bolbuchem dohodnuta cena a Radgul v kočáře
s doprovodem odkvačil směrem k Nurnu. Víc
jsem se tedy o práci, k níž jsem se upsal, toho

dne nedozvěděl. Jen tolik, že na druhý den ráno v sedm hodin mám čekat v plné družinické před hospodou.

Do Vážské ulice

Jedu za rozbřeskávající se tmy v plné družinické v prostřed Nurnské družiny a snažím se pochopit, k čemu jsem se to vlastně upsal. Začínám mít pocit, že ta práce bude tak trochu, jak to říci po družinicku, vošajstlich. Ta kolonizační a vyháněcí horda, již budu evidentně součástí, nebude čítat sto hlav, ale hlav dvě stě. Skládat se bude asi z padesátky ozbrojenců, stejné váhy dělníků, a doplněna bude asi stovkou civilistů, kteří v těch cílových krajích zřejmě budou topořit osady a tvrze. K tomu je třeba připočíst asi třicetku vozů a dobytek. Kolik bude dobytka, to zatím netuším, ale asi hodně. Jedeme za Radgulem, který bydlí v Nurnu na Starém městě v ulici jménem Vážská. Žije tam v honosném domě, který je prý nějakým způsobem přestavěný a pyšní se rozlehlým dvorem. A tam jsme tedy dojeli a byli služebníkem vpuštění dovnitř, respektive dovnitř vpustili Bolbucha a mne, kteréhožto si pan Bolbuch přizval jakožto příručího. Dům je nesporně honosný, ale také, jak bych to řekl, prázdný. Jako by tady dlouhodobě nikdo nežíval, jako by to bylo jenom místo občasného přespání. Kromě sluhy, služby, Radgula a dvou kumpánů v rozlehlých poloprázdných komnatách nikde nikdo. Pan Radgul pravil, že v Nurnu nežije, že žije jinde. Kde, to řečeno nebylo. A rodinu má a ta žije také tam kdesi jinde. Tedy konkrétně ženu a děti. A opět ten chlap tak divně zasmrděl, jakoby vypustil nahodilý výdech, ale Bolbuch dělal jakoby nic nebo to vůbec nezaregistroval. Všiml jsem si, že když výdech odvane, chlap už nesmrdí. Jakoby hnul zevnitř a ty plyny jej napínaly a tu a tam nějakým z tělních otvorů vyduchly a uvolnily tak přetlak. Je to velice divné a podezřelé, ale jediný, s kým se s tímhle mužů svěřit, je ten Chrupa. Ale toho chlapíka ještě tolik neznám, abych se mu se všim svěťoval. Všiml jsem si ještě jedné věci, a to tedy, že k zelenovlasému

Muraji a Porterovi se pan Radgul nechová jako k podřízeným, ale spíše jako k sobě rovným kumpánům. A slovo kumpán tady míním doslovně.

Služebná na Radgulovu žádost dovlekla truhlici s glejtem, jež nám pan Radgul milostivě ukázal. Jednalo se o glejt opatřený královskou pečeti a podepsaný roztřesenou signaturou Lintholdovou. Stálo v něm, že král svoluje k přidružení Skormatu pod svá panství a ustanovuje pana Radgula hrabětem Skormatu a přidružuje hrabství ke Gwendarronu, pokud se tedy tak stane. A pokud se stane, že budoucí hrabě zabezpečí a obnoví cestu do Cardaru. Ze skormatského hrabství má být vyčleněno pouze území Zharku, které bude přináležet královu bratranci vikomt Ludoru Dranarovi.

Ze zmíněného listu, o jehož pravosti mám velice vážných pochybností, jsem pochopil, že Radgul se celým jménem zove Radgul Ivar. A ještě jsem pochopil, že pokud vikomt Dranar převezme a tak zvané zabezbečí Zhark, bude jmenován baronem a Zharkské panství spadne taktéž pod moc koruny.

Na dotaz, proč pojedeme na sever k hranicím sami, pravil Radgul Ivar, že zbytek osídlené karavany už dávno vyrazil a že brzy se utáboří u Zamoře. Což je taková malá příhraniční rybářská vesnička, jejíž obyvatelstvo bude z takového nájezdu nesporně nadšeno. Dá se předpokládat, že tam nepůjde sehnat ani kus chleba k snědku, že už to tam bude dávno vyžrané. Radgul pravil, že o střechu nad hlavou a jídlo bude samosebou postaráno. Třináctého ponovoroku tedy v sedm hodin ráno máme být zde ve Vážské ulici připraveni vyrazit. Aha, tedy dnes se nepojede. Moje plná družinická tedy byla zbytečná. Ale co, alespoň dokoupím, co mi chybí. Třeba kdyby přišly mrazy.

Den nato jsem byl v Nurnu zase. Pan Bolbuch mne požádal, zda bych

nepožádal pana otce, který jest knihovníkem, zda by někde nevyhrabal nějaký manuskript s královým podpisem a pečeti. Prý si ony insignie vryl do mozku a je schopen sdělit, zda byly pravé či nikoli. K panu otci jsem Bolbucha vzal, ale už to nikdy neudělám. Musil jsem totiž chtít nechtít odporně lhát, že mířím do Zamoře na vakace, že tam jedu nabýt ztraceného klidu a životní rovnováhy a budu chytat ryby. Čemuž Bolbuch zasvěceně přitakával a v jeho stařecké tváři se nezaskvěla ani byt' letmá stopa ruměnce. Zato já byl rudý jak rak a můj nos byl v tu chvíli měkký jako žoužel. Každopádně otec přinesl, po čem vůdce toužil, a Bolbuch nakonec zkonstatoval, že Lintholdův glejt je s největší pravděpodobností pravý. Což mě nepotěšilo. Pokud by šlo o falsum, neměl bych dilema. Teď ale mám dilema jako trám, poněvadž nevěřím v nezatemněnost úsudku našeho pana krále vlivem pokročilého již věku. Mám dilema, poněvadž nejsem přesvědčen o jeho svéprávnosti. A my jsme v tom až po uši, poněvadž jdeme vybit verbež a provést zábor něčeho, co není naše, protože Radgul má na to papír a my zase Radgulovu zálohu v družinové kapse.

Jen co jsme opustili knihovnu, Bolbuch zatoužil navštívit Královskou zeměpisnou společnost a dopít se nějakých map. Takže máme i mapu - je slušně řečeno příšerná a zmíněný kartograf, který ji stvořil, se raději pod dílo ani nepodepsal, poněvadž dobře věděl proč. Protože mapa je dílem divoké fantasie po láhvi rumu. Horší však je, že pokud mapu zasadím do kontextu toho, co je známo, nalézá se v Dormalu. Vlastně nad Dormalem, protože Dormal je pod zemí, ale bohové vědí, jak to tam vlastně je. Čímž pádem chci vlastně jenom říci, že jsem se na této výpravě chtěl vymanit z dormalských depresí, a teď jsem zjistil, že do Dormalu vlastně dost možná mířím. Což tedy může značit, že se buď definitivně zblázním a nebo skončím v dřevěné truhle. A nebo obojí. A nebo spíš v životě po zešílení a po truhle, tedy v životě po životě, stanu na straně nemrtvých

a potáhnu kolonizovat Gwendarron a vybijet tu nechutně živou verbež!

Temné znamení

Den odjezdu, příslovečně třináctý den nového roku, temné znamení. Znamení, že to, co jsem v nejhorších předtuchách vyfantasíroval, by se dost dobře mohlo naplnit. Pět hodin ráno, ještě tmavá mrazivá noc před Hrochem, potom mlčenlivá pouť poloslepých polobdících tvorů v plné družinové do Vážské ulice před Radgulův dům. Město tiché, pomalu se probouzející. V sedm hodin Radgulův kočár ze dvora, Radgul kyne a ukazuje vpřed. Kolonizační tažení začíná. Jsem zoufalý, upřímně zoufalý. Temné myšlenky napadají cestou na sever i mnohé další. Vůdce Bolbuch temně pronesl, že si dokáže představit, že ten chlap může být dormalský poskok, který dostal za úkol vylákat Nurnské pryč, aby mohla být vykonána pomsta za Dormal. Jsem tichý, jakoby vnitřně hysterický. Jako bych šlápl do něčeho, co smrdí víc, než ten Radgul. Do něčeho, čeho se nejde zbavit.

Městečko Lurdar a dál

Po dvou dvech městečko Lurdar, kdesi pod Turmegem. Večer stráven v nóbl hostinci U Škrouta. Pan Radgul penězi nešetří, asi dobře ví, proč. Během večere vešli do lokálu čtyři lidé, honosně oblečení v cestovním, a hned se hrnuli k Radgulovi. Tak jsme tedy poznali vikomta Dranara, králova bratrance, a pár jeho lidí. A také víme, že ti dva budoucí povýšení šlechtici, se sice spojili, ale jinak se vzájemně nemusejí. Jako by mezi sebou soupeřili.

A potom večer se stalo ještě něco. To už jsme tam dole seděli jen Nif, já, Růžička a Bolbuch. Ostatní šli totiž spát. A najednou přišel jeden z vikomtových mužů, nějaký Herlim, takový vousáč, a řekl, že nás některé zná z Rivenského turnaje. A pravil, že to byl spravedlivý fechtunk a že je dobré mít

s sebou na cestě takové chlapy. Že se to totiž bude určitě hodit. Především Herlim potřásl rukou Růžičkovi, chlapovi, co ho prý ve féroovém fechtunku skolil. Herlim je také šlechtic, syn barona Forguna ze Sokolích hor. Ano, proti baronu Forganovi jsme tenkrát v Rivenu bojovali, to je pravda. A Herlim ještě řekl, že tvrz, co je třeba za gwendarronskou hranicí postavit, se nalézá asi deset mil od Zámě. A tam, že bude zbudován hlavní tábor. Což mě tedy potěšilo, poněvadž deset mil ke hranici, to není až tak daleko. To by se dalo uběhnout, kdyby došlo k nějakému průsvihu a potřebě zdrhnout a zachránit si holý život.

No a potom brzy ráno vojenský budiček, který si vzal na starost Porter. Asi se blížíme a je třeba nastolit vojenský dril. Odpoledne jsme projeli Turmegem, a potom dál.

Po třech dnech dojel kumpanii Al-Rahem na velbloudu. Asi jsem zde nezmínil, že Assuaenec měl nějaké tajemné zařízení a dohodl se s vůdcem, že se připojí až cestou. Což se tedy velice nepozdávalo panu Radgulovi, ale nakonec se nechal starým trpaslíkem umluvit. Řekl bych, že to tajemné zařízení mělo spíš než s nějakým tajemstvím co společného s uháněním Nilien Linfalasové. Uvidíme.

Zámě dosaženo dvaadvacátého ponovoroku a situace přesně taková, jak jsem předpokládal. Vesnice vyžraná do mrtě, jediné dva hostince dávno zabrané. Vedle vsi přibližně co do rozlohy dvojnásobný stanový tábor a nepořádek. Mezi lidmi a stany pobíhající krávy, ovce a kozy. Radgul Ivar po cestě viditelně ztloustl. Není divu, když si tak dopřává. Husa k snídání, k obědu i večeri udělá své. Ale už jsem ho dlouho nenačapal smrdět, vyduchovat plyny. Tlustoch slezl a odchytl nějakého muže. Potom pravil, že si máme rozbít ležení, poněvadž most přes řeku ještě není opravený a zprůjezdnění prý potrvá ještě tak tři dny. Velí tomu tady prý nějaký

Urban, tak ho máme vyhledat a domluvit se, kde ulehne. S tím se s námi rozloučil, protože on prý má zamluvený pokoj v hospodě a navíc už mu pořádně vyhládlo.

Ležení

Toho Urbana nebylo věru těžké najít. Jeho stan stál tam, kde se vařilo ve velikých kotlích jídlo. Někáká dušenina. Urban Nurnským přidělil plac, kde povolil postavit stan, a pravil, že jídlo se tu vaří společně a jí se třikrát denně. Potíž byla v tom, že se Radgul ani slovem nezmínil, abychom se vybavili stanem. To ale Urbana nezajímalo a pravil, že plac máme, tak ať se postaráme. Postaral se Al-Rahem, který se uvolil a nějakým způsobem Urbana přesvědčil, aby stan Nurnským zapůjčil nebo přidělil. A přesvědčil ho tak, že nám ten stan dal. Stan je ale takový dar nedar, protože tady ho sice postavíme, ale nikam ho nepřevezeme. Skládá se z několika plachet a tyčí a je tak těžký, že nejsme schopni ani uvažovat o jeho transportu. Každopádně do večera jsme ztopořili stan, ale dnes bez ohně, protože topoření se protáhlo dlouho po soumraku a nebylo možné v té tmě hledat dřevo. Beztak to tu kolem bude co se dříví týče vybrané. Chrpa a Babačan se topoření neúčastnili a vydali se do vsi zjistit co a jak. A už se nevrátili. Ale Bpolbuch před spaním pravil, že ví, kde jsou. Našli si prý za nemálo peněz nějaké bydlení u dobrých lidí a příslibili, že budou šmírovat Radgula Ivara a co se kolem něj děje.

Ráno jsme celí prokřehlí vyrazili asi míli k lesu, přinesli něco dřeva a rozdělali oheň. To jsme ale asi neměli dělat. Do čtvrt hodiny se u ohně objevil uřvaný chlap a ječel, ať to okamžitě uhasíme. Křičel, že se jmenuje Zmar a je zástupcem velitele. A že jediné povolené ohně jsou ty centrální varné, jinak nic. Myslil jsem si, že toho Zmara Bolbuch na místě zabije, ale ten jen pokrčil rameny, oheň rozšlapal a omluvil se. Což mě tedy šokovalo do nemoty.

Potom někdy během dne se v chladném temném stanu zjevili Chrpa s Babačanem. Evidentně oni se měli dobře. Chrpa poděkoval svatému Dalešovi a svatě Maure za zmořeňskou pohostinnost a řekl, že ve vsi jsou všehovšudy dvě knajpy, U jakéhosi koně a U kopyta, a obě do poslední pryčny obsazené. Respektive jednu si zabral Radgul a druhou ten vikomt Dranar. Radgul s Porterem a Murajem jsou prý nepochybně obchodní společníci a patří k nim ještě velitel tábora Urban a nějaký trpaslík jménem Ovar. A mají a usmlouvávají plán. Vadí jim vikomt Dranar a jeho plánovaný a glejtem příslibený zábor Zharku. Chrpa však vyjevil domněnku, že se mu zdá, že nejde o žádné divadlo, ale skutečně se věci mají tak, jak se jeví. Tedy jde o obsazení a rozdělení území. A Radgul Ivar by chtěl vikomta Dranara vyřadit ze hry a připojit Zhark pod své území. Tedy nedrobit ho.

Babačan přitakával, že Chrpa mluví pravdu. A ten tedy mluvil dál a s pozhánáním svatě Maury a svatého Daleše pravil, že obhlédli i most, který se klene v nedostavěném stavu nad hraniční řekou asi čtyři míle na sever od Zámě. Pracuje tam asi dvacet dělníků pod dohledem dvou vojáků a dílo nebude schůdné, natož plně dostavěné, ani za týden. A za tím mostem se prý tři míle táhne plán až k lesu, pokrývajícímu celý horizont. Což je dobré, to znamená jeno sedm mil lesem k té pevnosti.

Po obědě se ve stanu ukázal zelenovlasý Muraj a vyžádal si Bolbucha, aby jej následoval do vsi k poradě. Takže později jsme se mohli v nevládném potmělém stanu dozvědět, že pan Radgul seznal, že i když most není dostavěný, přesto pro malou skupinu průchozí je a že tou malou předvojnou skupinou budeme my, Nurnští. Přeje si, abychom přejeli torzo tvrže a dojeli do torza tvrže. Máme se seznámit s tamní situací, potom se vrátit k Radgulovi do Zámě a podat podrobné hlášení. Máme zbořit stan a všechny nepotřebné osobní věci nechat U křivého koně, kde se pan Radgul uvolil

přenechat družině jeden z pokojů. Torzu tvrže prý velí jistý Torin Kapoun, kapitán gwendarronské armády.

Takže nezbylo než zbořit stan, ustájit koně a odložit nepotřebné věci v hostinci a vyrazit pěšky k mostu. Kupodivu mosta se nenacházel v tak bídném stavu, jak jsem si prve představoval. Pěší chůze jej šlo překonat takřka bezpečně. A tak se stalo, že jsme se ocitli mimo hranici Gwendarronu v divokém kraji, který je odedávna obestřen tajemstvím nepoznaného. Proč byl kdysi dávno most přes řeku stržen a nikdy neobnoven, to se mohu jen domnívat. Ale musel k tomu být jistě nějaký závažný důvod.

Divná věc

Cesta vybíhající od mostu se počala ztrácet v uschlé trávě takřka po pár desítkách sáhů, zbyla z ní vlastně taková úzká pěšina táhnoucí se k tmavé linii lesa na horizontu. To lépe patrno se pěšina jevila pro havrana Puklinu z ptačí perspektivy, který kontroloval správný směr postupu kumpanie. Vize, vnukané animaliem a hrající v mé lebce smutnými barvami nezasněžené zimy, hovořily přeci jen jistotně, že právě tudy projížděli Kapounovi muži, kteří obdrželi a jali se vykonat armádní rozkaz dosíci ruin tvrže, je zajistit a palisádovou fortifikaci dobudovat. Kapitán Kapoun, jak jsem vyrozuměl, obdržel zmíněný rozkaz někdy na sklonku léta, a v kumpanii se hlasitě rokovalo na téma, jakéhože kolovpletence mohlo napadnout a přikázat budovat pevnost na zimu. Jenom díky tomu, že zima je letos nezvykle mírná, Nurnští soudili, že kapitánu Kapounovi se rozkaz přeci jen mohlo podařit splnit. Ale brzy hovor ustal, poněvadž Nurnští vhrézli do hloubi lesa a bylo třeba se soustředit a kontrolovat správný směr.

Správný směr hlídal Puklina a dá se říci, že v zásadě neomylně. I v lese zpod korun stromů linii špatně rozeznatelné pěšiny, která se ani nijak neklíktila a udržovala stálý

směr, víceméně zřetelně rozeznával. Plachtil několik desítek sáhů před pěší skupinou dobrodruhů tam dole a skrze vnuknutí mi předával patřičná vizuální doporučení, jež jsem ochotně transformoval do úsečných holých vět. Les byl tichý, ale nijak hluboký a temný. Asi v půl šesté odpoledne natrefili jsme na divnou věc.

Totíž vlastně o věc ani tak nešlo, spíše o strom, a to strom velice nezvyklý oproti těm dřevinám kolem. Tenhle strom byl nesporně věkovitý a velice tlustý v obvodu a vysoký. Nejpodivnější se však jevil u země, kde v jeho kmeni zela díra, vykutáný tunel, kudy kdybych prošel, ani bych se nemusel ohnout. Ten tunel měl čtyři sáhy na šířku, dalo by se pohodlně projet i vozem, kdyby se sem nějaký dostal. A ta pěšina, v jejíž cestě strom stál, jej pokorně obcházela. Skutečně prapodivná dřevina. Nurnské přešel smích a rozhodli se v žádném případě nepokoušet osud a obejít strom tak, jak evidentně i jiní pocestní před nimi. Pouze Babačan Borůvka do tunelu nahlédl a oznámil, že je to celé velice divné - ten strom vůbec nebyl vykotlaný a tunel neprorazila lidská ruka. Tělo stromu bylo pokryté kůrou i zevnitř, což muselo nutně značit, že takhle prapodivně vyrostl. Ale to se zdá být nemožné. A potom, když Nurnská družina pooděšla dál a strom zmizel, pravil Al-Rahem temně, že mu to připadalo, jako by strom měl nohy a rozkročmo strážil zanikající stezku. V pět hodin se začalo smrákat a v šest padla naprostá tma. Někde v lese se ozval hlasitý skřek, nešlo soudit, zda lidský nebo zvířecí. Vůdce rozhodl, že nemá valného smyslu jít dál a že tady na cestě rozbijeme ležení. Ale než jsme ležení stihli rozbít, ozval se zvířecí řev přímo z na ších řad, a to zvířecí řev Lanarův. Někdo vykřikl, že pana Stříbrného kdosi postřelil. Druzi zalehli a vytasili zbraně, avšak žádný další útok z útrob okolního lesa už nepřišel.

Lanar Stříbrňák byl skutečně postřelen, z jeho zkrvavělého stehna trčel šíp. Léčení nebožáka se ochotně ujal Babačan

Borůvka, ale vůdce mu kladl na srdce, ať použije cokoli co důvěrně zná, ale v žádném případě žádný nezatažený lektvar. Dost se o tom po družině mluví, že při minulé výpravě jednoho z Nurnských takovou nezataženou pomocí zabil. Od té doby se mu někdy říká doktor Smrt. Nevím, nebyl jsem u toho, ale asi to bude pravda. Zifnabův nešťastný skon druzi zmiňují velice často. Na noc jsme postavili zvířata do kruhu a uložili se mezi nimi. Puklina byl poslán na osamělou vartu asi padesát sáhů vpřed. Noc přečkal ve stavu ostražitém a bdělém na větví. Já jsem ale usnul rychle a tvrdě, takže pokud přišly nějaké vjemy, nevím o nich nic.

Další útok přišel za kuropení, když se z slábnoucího šera počal rodit nový den. Rázem byli Nurnští na nohou, mohl za to Babačanův řev. Útok byl opět osamělý a náhodný, ale tentokrát nebylo možné zajistit ani šíp a prohlédnout jeho opeření. Babačan, který měl tou dobou hlídku, totiž nebyl raněný. Začal ječet jen co zaslechl svist střelby. Šíp jej však minul. Al-Rahem vytáhl z batohu svitek a dramaticky pravil, že vyvolal ochranu proti střeleckému útoku. A já poslal Puklinu kroužit v kruzích.

Puklina útočníka brzy zmerčil. Muž oděný v kůžích prchal lesem pryč, luk zavěšený na zádech. Havran se přiblížil až k muži a měl jasný příkaz - spálit jej blesky. Jenže když Puklina otevřel průchod proudu energie, jenom to tak zapraskalo a energie se neúčinně rozplizla do všech stran. A chlap definitivně zdrhl a zmizel v útrobách lesa.

Při návratu však animalio přeci jenom něco vyzjistil. Na zemi na cestě tam z větví byla poskládaná jakási stopařká značka značka, osm figur a šípka. Šípka k nočnímu ležení Nurnských, a Nurnských je toho času osm. Ano, bylo nad slunce jasné, že nás někdo celou cestu sleduje, potom udělal značku, aby ten střelec nad ránem věděl, kde se nachází cíl.

Než se Nurnští nasnídali a sbalili

ležení, přišel ještě jeden náhodný útok. Tentokrát nepřítel minul díky Rahemově ochraně najisto, ale také najisto prchl dřív, než jsem vůbec Puklinu stihl instruovat.

Tvrz kapitána Kapouna

Další cesta lesem už bez nečekaných příhod a něco před jedenáctou havran Puklina vyvolal v mojí hlavě obraz prosvítajícího lesa. Mýtina. Oznámil jsem zhištění vůdci Bolbuchovi a ten nařídil zastavit. Puklina vyrazil vysoko nad stromy na průzkum. A tak jsem mohl brzy druhům předestřít, že se družina přiblížila k cíli cesty. Tvrz Kapitána Kapouna sestávající z palisádového hradbení přerušovaného třemi palposty a bránou ukrývá deset srubů. Rozlehlý hřbitov prostých rovů leží za kolovou hradbou těsně přimklý. Na stožáru gwendarronská vlajka. Obyvatelstvo - asi třicet mužů, někteří uniformovaní, někteří nikolivě.

Bolbuch vydal příkaz k zasunutí zbraní a pokojnému přesunu koňmo směrem k bráně. Jen co družina vyhřezla z lesa, ve tvrzi zavládl poplach. Pomalý postup doprovázený výkřiky o přátelství a míru ve jménu krále Lintholda. Brána se otevírá, vyjíždí trojice jezdců. Sám kapitán Kapoun se představuje jako velitel tvrze a po seznání, že patříme k avizované kolonizační skupině zve Nurnské do nitra tvrze. Je zajištěno ubytování, pozvánka na uvítací oběd s kapitánem a několika poddůstojníky.

Kapitán se při obědě svěřil, že těmi domorodými osamělými střelci i menšími skupinkami mají potíže už od doby, kdy se přijeli znovuoobnovit tvrz. Jsou to prý půlelfové, snad zkřížení s barbary. Tedy jacísi barbaroelfové. Útočí však naštěstí pouze uvnitř lesa a zásadně na malé oddíly dřevorubců a podobně. Na tvrz samotnou nikdy zaútočeno nebylo, přesto však mužstvo od léta, respektive za těch pětasedmdesát dní, co je pevnost aktivně obnovována, přišlo o dobrou polovinu mužů. Proto je vojenský

hřbitůvek tak rozsáhlý. Obnovu fortifikace Kapounovi lidé dokončili před dvěma týdny. Původní tvrz, z jejíchž ruin pevnůstka vyrostla, prý tady postavil Gwendarron před sto lety. To bylo asi tak vše. Po obědě se družina odebrala zařídit v přiděleném srubu a vůdce vyhlásil osobní volno s apelem, abychom se pokusili navázat osobní vztahy, především tedy s civilisty.

Julián Chrpa mě požádal, zda bych mu mohl asistovat při vyvolání animalia. On totiž dosud proces vyvolání nepraktikoval a vybaven pouze theoretickou průpravou nebyl si právě jistý, co a jak provést. Já jsem již praktikoval dvakrát, což jsem mu ochotně svěřil, i fakt, že havran Puklina je vlastně již náhradníkem Pukliny původního, který zesnul, což se mezi družiníky neví. Oni žijí v domněnání, že nynější Puklina je stále týž Puklina, a že je velice houževnatý. On však houževnatý není. Pokud slehne, již žádný náhradní Puklina nebude. Poradil jsem Chrpovi, jak na to. Zrobili jsme ohnišťátko, zapálili meditační ohýnek a Chrpa vybavený mými doporučeními a radami se pohroužil do procesu. Je postaveno na jisto, že kolem nezvyklého chování dvou cizinců se shromáždil malý dav čumilů, vesměs civilistů. A povedlo se a Julián Chrpa zhmotnil jakéhosi hnědého ptáčka, o němž později pravil, že takhle nějak si představuje drozda. Ano, drozda animalio víceméně připomínal. Myslím si, že teorie převedená do praxe se nevymkla průměrnému standardu, jenž je v knihách o zhmotňování animalií na výsledný produkt kladen. A díky zhmotnění se nám dvěma podařilo zabít dvě mouchy jednou ranou, tedy i splnit Bolbuchovo přání o navázání osobních vztahů. Ukázalo se totiž, že jsme si procesem zhmotnění vydobyli uznání a nějaký muž nás pozval, abychom se ubytovali v srubu jeho lidí. A tam jsme dostali teplou postel a dobré jídlo.

A navázání vztahů zašlo ještě dál, poněvadž jsem se velice sblížil se samotným kapitánem Kapounem, který mne osobně

vyhledal a požádal, zda bych skrze Puklinu mohl v případě, že bychom po cestě náhodou zemřeli, doručit dopis do tvrze, že jsme zemřeli. Tím vlastně oklikou došel k tomu, že zítra, jak prý později oznámí Bolbuchovi, budeme vysláni zpátky do Zamoře s poselstvím. Samozřejmě jsem mu tuto věc slíbil, ale už jsem mu nijak nerozporoval, že jeho přání stojí zcela na vodě, poněvadž kdybychom po cestě do Zamoře byly přepadení a kdybychom při tom zemřeli, těžko bychom mohli napsat nějaký dopis, a pokud by se to nějakým zázrakem během umírání podařilo, sotva by potom mohl být doručen, poněvadž každý vzdělanec v oboru je si moc dobře vědom, že při smrti stvořitele zhyne i stvořenec. Respektive rozplizne se a nezbyde z něj nic než hnědavý rosol. A rosolem oblemcaný dopis by tedy logicky zůstal nedoručen někde uprostřed lesa. Ale slibem nezarmoutíš, to je holý fakt.

Návrat do Zamoře

S plánovanou cestou do Zamoře musel kapitán seznámit Bolbucha ještě v noci, poněvadž za ranního šíráni, když byl vyhlášen budíček, toto Bolbuch dobře věděl a hned družinu instruoval. Dozvěděl jsem se, že půjdeme pěšky, tedy bez koní, což mi přišlo jako rozhodnutí zbrklé a nepromyšlené, nicméně Bolbuch se nějak rozhodl, že životy koní riskovat nebude a zůstal neoblomný. Zřejmě kalkuloval s tím, že koně budeme potřebovat při dalším předpokládaném putování do nitra divočiny, a kdybychom o ně nebo jejich část přišli už hned zkraje, žádné nové by se obstarat nepodařilo. Takže nakonec jsem Bolbuchovo rozhodnutí seznal moudrým, ale trvalo mi to asi půl dne. Mezitím jsme vyrazili pěšky do hloubi hvozdů, rozespalí a zmrzlí, neboť teplota během noci značně klesla. Myslím si, že brzy napadne sníh, což tedy nejsou příliš nadějně vyhlídky. A jak jsme se tak trmáceli obtěžkaní batohy a rozměrnými houněmi, ukázalo se, že barbar Nif se sotva vleče. Zabalil si na výpravu tolik věcí, že nené s to je unést a muselo tedy dojít

k přerozdělení, což zase vyvolalo nadávky a zlou náladu. Vlekli jsme se opravdu pomalu a byli uondaní, bdělost byla ta tam, a tak není divu, že jsme vpadli nepříteli přímo do obklíčení. Domorodci zahájili nelítostnou palbu ze všech stran. Tak tak se mi podařilo před tím, než bych nadobro vypustil duši, provést zneviditelnění a spasit si holý život. Vzpomněl jsem si na Kapouna a ten návrh s dopisem ve chvíli umírání a orosil jsem se při pomýšlení, jak blízko pravdy byl. Lehl Lanar Stříbrňák a mnozí další si přivodili šeredná zranění, ale nakonec se podařilo nepřátele pobít či odvrátit na útek.

Během léčení šrámů a především křisení elfa Lanara, který jako zázrakem pořád dýchal, Bolbuch vyndal z batohu dopis od kapitána. Ani jsem nevěděl, že poselství je písemného charakteru a že je adresován přímo Radgulu Ivarovi. Bolbuch vztekle list otevřel a přečetl nahlas. A v tom dopise se psalo, že tvrz se nachází v beznadějném početním stavu mužstva a že je situace neudržitelná. Pokud tedy pan Ivar nepošle významnou pomoc, do dvou týdnů nechá kapitán tvrz vyklidit. Popravdě, takto defetistické poselství jsem od kapitána Kapouna nečekal a usmyslel si, že bude třeba jej po případném návratu podpořit a povzbudit morálku.

Další pouť již žádným náhlým přepadením narušena nebyla, za tmy družina opustila les a zamířila po pláni k mostu. V půl osmé Bolbuch odevzdal rozpečetěný list, proti čemuž se pan Porter, Ivarův pobočník, nijak neohradil. Radgul Ivar totiž tou dobou po vydatné večeři tvrdě spal a nebylo prý v ničem zájmu pána budit. Porter se tedy list přečetl a pravil, že věc se vyřeší ráno.

K večeři byla husa a po ní spánek v poetivých venkovských duchnách.

Povede nás šílený pan Zmar

Nurnští nazítří vyrazí zpátky ke Kapounově tvrzi a povede je šílený pan Zmar.

A pan Zmar, ačkoli civilista, bude velet i necelému tuctu dalších mužů, kteří prostě a jednoduše převezmou velení nad tvrzí a nad zbytkem Kapounových mužů. Včetně kapitána Kapouna. Tedy civilista převezme velení nad gwendarronskou armádou, převezme velení nad kapitánem GKA. Musím se přiznat, že toto Radgulovo přání zapůsobilo na mě jako ledová sprcha. Přání Radgula Ivara, obchodníka se dřevem. Představa, jak takový blbec jako Zmar odjímá kapitánovi velení, to jsem chtěl vidět. Představoval jsem si v živých barvách, jak toho drzého a bohůlibého Zmara kapitán zašlapává do země okovaným bagančem. Jenže k tomu, abych to spatřil na vlastní oči, bylo třeba nejprve trpět. Vytrpět cestu do Kapounovy pevnosti pod Zmarovým velením, jemuž se vůdce Bolbuch, jak bylo zřejmé, na místě be z reptání podvolil. No co, bývalo i hůř.

Ale pro dnešek bylo vyhlášeno osobní volno a nebylo nutné si jej předčasně kazit. Osobní volno jsem zcela neelfsky prožral a prospal. Mezi jídly a pochrupáváním jsem se dozvěděl, že nějaký předvoj dřevorubců vyrazil už dnes, aby počal klestit cestu pro pozdější průjezd hlavní karavany. Radgulovo velení připadá mi takové zmatečné a jaksi nahodilé, kdy jeden úkon předbíhá druhý a jiný se zase zbytečně paralelizuje. A Chrpa se odebral údajně někam na pláž užít si osobního volna o samotě. Tak takhle nějak jsme tedy prohnáli den.

A potom ráno, budíček a nástup před hospodou, kde Al-Rahem cpal do pytlů nějaké hadry. Hadry sestávající z rozřezaných košil, které posbíral bohové vědí kde. A pravil, že oficiálně se těm pytlům říká lékařský materiál a že přede všemi děkuje Babačanovi, že ten materiál zařídil. Jestli tedy ten materiál zařizoval pověstný doktor Smrt, tak na něj někdo dozajista umře. A dál čekání na pana Zmara, kibice a velitele, po němž se slehla zem, a nakonec zjištění, že se odjezd odsouvá o jeden den, a to, prosím pěkně, z důvodu neznámého. Takže po chvíli zmatků a

dohadování vůdcem vyhlášeno další osobní volno na celý den.

A den nato opět budíček a opět nástup. Lékařský materiál už důkladně zabalen a dokonce se dostavil i pan Zmar. A v půl osmé kumpanie rozšířená o deset lidí včetně Zmara, tedy v počtu osmnácti hlav vyráží. Cesta bez potíží, míjíme pouze dřevorubce klestící les. Necháváme je daleko v týlu a pozdě odpoledne kolem páté vítězoslavně dorážíme do tvrze, které už i nahlas říkáme pevnost Kapoun.

V pevnosti Kapoun vřelé uvítání ze strany rozjásaného mužstva i přímo velitele kapitána kapouna, tedy až do okamžiku, kdy Zmar zařval, že je novým velitelem pevnosti a že to tady zcela přebírá do svých rukou. Kapitán Kapoun kupodivu toho zmetka na místě do země nezašlapal, ale nepochopitelně zplihl, převzal si Radgulovo písemné vyrozumění a odkráčel vyklidit velitelskou světnici. To se ví, že mi úplně spadla čelist a na to pan Zmar vyhlásil rozchod. Pak si zavolal Bolbucha a vypravil se s ním za Kapounem ještě něco v soukromí dojednat.

Bolbuch se potom později na cimře svěřil, že kapitán Kapoun je úplně demoralizovaný a že na něj tam uvnitř pan Zmar řval jako na malého kluka a že ten Kapoun se zhroutil. Což tedy nevěstilo rozhodně nic dobrého. Zmar také nařídil Boilbuchovi, aby své muže, tedy Nurnské, rozřadil do hlídek, které budou smíšený s těmi vojenskými. Vlastně pojmy voják a civilista se tak nějak slily do sebe. A tak jsme se tedy rozřadili a potom Bolbuch vyhlásil volno, což značilo, že jsme pro jistotu nechtěli být Zmarovi na očích a zůstali na cimře. Tedy kromě Babačana Borůvky, který někam odešel a potom se vrátil s tím, že Kapoun se tak úplně nezhroutil, jenom ustoupil tomu rozvášněnému hovadu a odhodlal se k činu. Tedy že rozšířil mezi své muže zprávu, že v noci vojsko definitivně opustí pevnost. To však mohlo značit jediné průser, a to průser

především pro nás. Oslabená pevnost ovládaná muži bez výcviku by se mohla stát velice snadnou kořistí těch domorodých barbaroelfů z okolních lesů. A kdo by takové výtečné příležitosti nevyužil, že? Ale z úvah nad nepříliš nadějnými vyhlídkami vytrhl Nurnské rozezňivší se zvon, což značilo, že velení svolává nástup. Všichni se chopili zbraní, snad proto, že mohlo jít i o bojový poplach, a vyhrnuli se ven. A tam venku před shromážděním vylezl na ochoz velitel Zmar a posléze poněkud neochotně za ním vykrácel i kapitán Kapoun a také náš vojvoda, tedy Bolbuch. A pan Zmar znovu zopakoval, že přebírá velení nad pevností, a to znamená, že i nad posádkou. A také pravil, že dezerce se trestá smrtí, a tak dále. Čímž se dostal k tomu, co zřejmě zamýšlel především, a tedy ke sdělení zcela zásadního, že žádný odchod kohokoli kamkoli se konat nebude. Řval jako pominutý, že všichni do jednoho budou sloužit tady a pouze jemu. Jinak prý šmytec a hlavička dolu. A celý svůj proslov zakončil zvoláním, že tady pan Kapoun chce taky na závěr ještě něco říct. Kapitán škrobeně pokýval hlavou, že tak to prostě je a že nikdo nikam neodchází. Stačilo se ale podívat na jeho bledou tvář a bylo jasné, že odchází. Vojáci nevěřicně čičeli, někteří i nesouhlasně pokřikovali, ale kapitán dál už jen mlčel. A dav tedy nakonec utichl, utichla vlastně celá pevnost Kapoun, které by se spíš asi mělo říkat Zmar ohledně koncům, k nimž směřuje, a to ticho bylo velice významné.

Na cimře přišel Bolbuch s tím, že byl od Zmara pověřen důležitým úkolem, a to konkrétně úkolem pozvednout morálku bývalého Kapounova mužstva. Civilistům prý význam změny nedochází a demoralizovaní příliš nejsou. A tak jsme se tedy odebrali do tmy, která venku zatím ovládla krajinu, pozdvihnout morálku Kapounových lidí.

Vojenský převrat

Musím se hrdě přiznat, že nebýt dobrodruhem, kterým jsem se stal, poněvadž

jsem se nestal mědirytcem ani knihovníkem, a vlastně že jsem také přestal být pošťákem, stal bych se diplomatem. Objevil jsem v sobě totiž nevídanou schopnost obratného diplomatického jazyka. Začalo to rozhovorem s Vildou Normem. Vilda Norm je voják, kterému jsem obratně vysvětlil, že my, Nurnští, nejsme nepřátelé, ale právě naopak, že jsme přátelé kapitánových lidí. Ctíme krále, Gwendarron a jeho struktury, tedy i příslušníky gwendarronské královské armády, jejichž hrdinných činů si nesmírně vážíme. A že za GKA jednoznačně stojíme a že naše životy stojí a padají s tím, kdo tady tomu bude velet. Řekl jsem, že by bylo dobré, kdyby kapitán Kapoun převzal násilím moc a že stojíme za ním a postavíme se bezvýhradně na jejich stranu. A Vilda to pochopil a souhlasil. A také slíbil, že navštíví kapitána Kapouna a všechno mu řekne. Byl jsem spokojený, vrátil se na cimru a všechno vypověděl Bolbuchovi. Ten se ale tvářil zádumčivě.

Na noc jsme vyslali ptáky, respektive animalia. Dle mého názoru ti divocí musejí mít někde nedaleko nějaký základní tábor, když jsou schopni vysílat střelce a stopaře po okolí. A tak se tedy stalo, že Chrpa poslal drozda na jihozápad a já na jihovýchod. Očekával jsem, že pokud tam jsou, budou držet ohně, minimálně takhle zvečera. A tak se stalo, že jsem objevil ležení s plápolajícím ohněm, těch chlapů tam muselo polehávat tak bratru kolem třiceti a už se uložili ke spánku. Což jsem opět sdělil Bolbuchovi, ale ten stále setrval ve své zádumčivosti.

Nakonec mě navštívil Vilda Norm a vytáhl mě ven. Pravil, že kapitán Kapoun se vzbudil a že dnešní nocí provede s muži ozbrojený převrat. Zmar bude sesazen a potrestán. K puči dojde v jedenáct hodin v noci. Byl jsem nadšený svou diplomatickou zručností, jak jsem v tak krátké době dokázal pozdvihnout morálku mužstva. Varoval jsem však před nekoordinovaným postupem a navrhl, že nejlépe bude, když se kapitán

Kapoun dohodne na konkrétní hodině a reáliích vzpoury ns naším vůdcem Bolbuchem. A potom jsem si vytáhl Bolbucha a všechno mu zahorka sdělil. On však propukl v naprosté zděšení a odchvátal za Kapounem. Předtím mi stihl ještě pořádně vynadat. Jeho nečekanou reakci jsem nepochopil, a to tak, že zhola pranic.

Bolbuch se vrátil poměrně rozezlený a houkl, že žádný převrat se konat nebude. Halekal, že Nurnští stáli a budou dál stát jenom za tím, kdo platí, ať už jeho požadavky budou jakékoli. A kdo to nepochopí, že prý je zrádce. A potom, když se zase poněkud uklidnil, řekl, že napíšeme dopis, a když mínil psát dopis, mínil tím mě. Dopis má prý už v hlavě. Vyňal jsem tedy mlčky list a brk a psal, co mi diktoval.

Vážený,

chceme si v poklidu pohovořit. Setkáme se zítra v poledne na cestě půl míle svedverně od mýtiny, na níž stojí tvrz.

Nemáme nepřátelské úmysly.

Vaši možní spojenci

Dopisem jsem obalil kámen a zmuchel dal Puklinovi do spárů. Puklina odletěl s tím, že list shodí na ležení elfobarbarů tam v lesích.

Vyjednávání

Brzy ráno jsem animalia znovu instruoval, aby sledoval nepřátelské ležení, a pokud by se od ležení předpokládaně oddělila skupina vyjednávačů, aby ji sledoval. V jedenáct hodin vyrazila z tvrze tajná skupina vyjednávačů s tím, že jdeme kácet dřevo. Skupinu tvořili Bolbuch, Al-Rahem a já. Obešli jsme mýtinu po vnější straně lesa širokým obloukem a potom vhřezli do lesa na opačné straně. A potom kalupem po cestě na smluvené místo.

V hloubi lesa zaregistroval jsem Puklinova nvuknutí. Předpoklad se naplnil. Domorodci skutečně vyslali skupinu vyjednávačů a dle předpokladu také zajistili prostor. Byli tam tři chlapi u vykotlaného stromu, velice podobného tomu, na který jsme natrefili po cestě ze Zamoře. Ažle dalších devět mužů čekalo na signál asi padesát sáhů vpravo v zálehu se zbraněmi hotovenými. Puklinu jsem tedy instruoval, aby sledoval tu ozbrojenou přepadovou zálohu a dal vědět, kdyby ji cokoli uvedlo do pohybu. A my, ztichlí očekáváním, pomalu jsme se šourali směrem k těm třem.

Byli skutečně tři. Tři ozbrojení chlapi v kůžích, ten nejstarší a zjevně předák navlečený v černé zbroji z šupin nějakého snad ještěra, opírající se ležerně o obrovský obouruční řemdi. Co mi však Puklina nevnukl, respektive co v jeho střepovitých obrazech chybělo, to byl veliký zrzavý lehce již prošedivělý vlk dřepící u pánových nohou. Vlk působil věru velice nebezpečně.

Zastavili jsme se v relativně bezpečné vzdálenosti a chvíli se navzájem měřili pohledy. Potom Bolbuch gestem pokynul, ať setrváme na místě, a vykročil vpřed. To samé učinil muž s řemdiem, vlka ponechal na místě. Oba vyjednávači se setkali a rozhovořili se, respektive směr hovoru převzal ten divoký muž. Nebylo to daleko, i my jsme rozuměli takřka každému slovu. Muž se představil jako Zargo Zul. A když se představil i Bolbuch, Zargozul rezolutně pravil, že požadují jediné, a to, abychom vypadli. Ano, takto to pravil. Abychom vydadli. A měl na mysli nejen vyjednávací skupinu, ale celé osazenstvo Kapounovy tvrze. Pokud tvrz nevyklidíme, do tří dnů zbyde z pevnosti jenom ruina a nezůstane prý nikoho, kdo by krásy ruin mohl opěvovat. To bylo Zargo Zulovo poslední slovo a Bolbuch zřejmě seznal, že čas na jakékoli diskuse skončil. Otočil se tedy na podpatku a odkráčel. Do tvrze Kapoun jsme se vrátili s nepořízenou a značně roztrpčení.

Vůdce Bolbuch previl, že navštíví pana Zmara, přizná se mu, že jsme jaksi náhodou při hlední dřeva natrefili na skupinu domorodců a požádá jej, aby se setkal se Zargo Zulem sám. Vrátil se však onedlouho ještě roztrpčenější a oznámil, že pan Zmar se k návrhu postavil tak, že si jej prý musí důkladně promyslet. Což tedy znamenalo jediné, a tedy že žádné další vyjednávání nebude. Přesto ale když si Bolbuch vezme něco do hlavy, tak za tím jde jako moucha po flusu. Dal Zmarovi nějaké dvě hodiny na přemýšlení a potom jej navštívil znovu. A tentokrát se vrátil v poněkud lepším rozpoložení a sdělil, že Zmar tedy nakonec na jednání kývl a jsme prý pověřeni jej nazítří dojednat a uskutečnit. Bylo třeba tedy napsat další list.

Prátelská schůzka s velitelem tvrze na stejném místě jako minule zítřa o polednách. Dostaví se velitel celé pevnosti, vrchní velitel, který má právo domlouvat a dohadovat.

Bolbuch

Tentokrát s listem odletěl Chrpův drozd, aby se zaučil v praktice shozu důležitých listin.

Dalšího dne začalo sněžit. Citelně se ochladilo, a přesto že brzy sněžení ustalo a na zemi zůstal jen takový jemný poprašek, bylo jasno, že pravá zima tohoto roku teprve přichází a naši kumpanii bude hůř a hůř. Počali jsme se připravovat na Zmarův vyjednávací pokus, neboť jsme byli požádáni dělat tomuto takzvanému velitelitvrze doprovod, avšak událostí byly rychlejší a odvíly se jiným směrem. Z příprav Nurnské vyrušil vojenský poplach, tedy mlácení stráže do železa. Poplach přišel od severovýchodní hlásky, nastal chaos a divoký úprk směrem k hradbení. A tam, pohledem přes palisády ukázalo se, co vartující stráž tak vyděsilo. Na samé hranici lesa tam několi divoce oděných mužů nosilo klády a topořilo z nich cosi, co by

dost dobře mohlo být válečným strojem. Zmar zavelel takticky vyčkávat, ale bylo na něm vidět, že je naprosto nejistý. Není divu, když to není žádný voják. Chrupa vypustil na průzkum toho svého animalia, kterému pro jednoduchost říká Kapoun, což mimochodem působí veliké zmatky. Kapoun je kapitán, nazýváme tak i tvrzu, a teď i toho drozda. Někdy, když se řekne Kapoun, není úplně jasné, o čem konkrétně je řeč. Ukázalo se, že drozd Kapoun trpí stejným efektem, jako Puklina. Totiž že vlky domorodců z nějakého důvodu nevidí. Na mýtině se u stavby stroje totiž objevil Zargo Zul s tím zrzavým tvorem a mezi stromy se míhali i vlci další. Přesto prý Chrpovy vnuknuté obrazy se jevily být vlkůprostými, stejně jako včera ty mé. Musela v tom být nějaká magie nebo alespoň cosi nekalého, co za současného stavu faktů nebylo možné theoretizovat, opatřit důkazem a tedy dogmatizovat. Co ale Kapoun vyzjistil a Chrupa ihned transponoval ve slova byl fakt, že ti muži tam u lesa skutečně topoří válečný stroj, a to na základě jakéhosi nákresu, jemuž však dost dobře nerozumí. Toto tvrzení se ukázalo být pravdivým asi kolem jedenácté, kdy se muži nedokončenou stavbu rozhodli zase zbourat a odnosili klády zpátky do lesa. Divocí zmizeli v lese a Zmar se rozhodl, že jednání tedy asi nakonec bude a narychlo sestavil již rozpuštěný vyjednávací oddíl, tedy všechny Nurnské a osm z jeho přímo podřízených a tedy jím prověřených mužů. A vtakovéto sestavě, rozepjaté do rojnice, vyšli jsme na pláň.

Když linie se Zmarem ve středu doplzlá asi do dvou třetin vzdálenosti mezi tvrzi a lesem, vyšlo z hvozdu asi patnáct mužů a rozvinuli se do podobné formace. Posedali si na zem. Naše linie na vzdálenost nějakých třiceti sáhů učinila to samé. Potom se z lesa vynořil samotný Zargo Zul se známým již doprovodem. Prošel linií dřepících elfobarbarů a hrnul se vpřed. Zmar pochopil, ukázal na Bolbucha a Al-Rahema a vykročili taktéž. Obě vyjednávací skupiny se setkaly mezi dvěma dřepíci liniemi.

Jednání mezi dvěma arogantními hovady, jakými se ukázali být Zargo Zul i Zmar., prostě dobře dopadnout nemohlo. Oba si tvrdošjně trvali na svém, že ti druzí musí vypadnout, jinak z jejich obydlí zbydou jen ruiny, a Zmar jednání nakonec korunoval zvoláním, že zargozulovci sami cítí, že jsou jenom prachsprostí divoši, a že divoši nikdy nemůžou docenit výdobytků civilizace. A Zargo Zul udělal jediné a pochopitelné, tedy že zkrátil dobu na definitivní vyklizení tvrze. Tedy vyklidit do zítřka, jinak ruiny a smrt. Zmar si odplívl, odtočil se na patě a nadutě odkráčel. Tím vyjednávání definitivně skončilo a bylo jasné, že co nevidět dojde ke krvavému masakru.

A nakonec ke krvavému masakru došlo ještě dříve, než se vůbec dalo čekat. Jen co vyjednávací skupina pprošla pevnostní branou, rozezněl se poplach. Zargo Zul si asi všechno rozmyslel a na hranici lesa postavil linii třiceti mužů, která rozvinula a pomalu kráčela vpřed se zbraněmi tasenými. Zmar ihned zavelel do útoku a sám se hrnul z brány. Přidalo se k němu podobné množství mužů, bohům žel tedy včetně Nurnských, jelikož Bolbuch na tom trval a vydal pevný rozkaz. Všiml jsem si, že Kapounovi muži, tedy Gwendarronští, se nepřidali. Chápal jsem to, poněvadž Zmar z hlediska vojenské taktiky evidentně zhola netušil, co činí, ale rozhodl se to činit s veškerou vervou. Nařídil rozvinout linii.

A tak se tedy stalo, že na pláni se srazilo asi šedesát mužů a nastalo něco příšerného, v čemž se velice záhy veškerém moje konání smršlo na boj o spasení holého života. Dostal jsem od prvního, komu jsem se připleťl pod nohy, takovou mordou, že se mi zajiskřilo před očima a jen tak tak se mi podařilo vyvolat teleportační kouzlo, které mě doslova v hodině dvanácté přeneslo na strážní věž v pevnosti. Průběh toho masakru jsem tedy sledoval z relativního bezpečí jako na divadle, ale nedokážu říct nic konkrétního. Vřava to byla strašlivá, ve shluku těl nebylo

možné rozeznat, kdo je kdo. Vzpomínám si pouze na zoufalý úprk Lanara Stříbrňáka, který se dostal do situace, že tvrzu byla daleko, přátelé taky a v patách mu běželi vlci. Jak se mu podařilo přežít, to vůbec netuším a považuji to za zázrak. Přežil ale, jak se říká po válečnicku, s drzkou v blátě.

Co ale mám z první ruky, to je dění v trzi, a to říci mohu. Kapoun nechal zcela pochopitelně zavřít bránu a postavil se vedle mě na věž, odkud vývoj situace sledoval. Bylo mi jasné, že se na celou věč věcí stejně jako já, tedy že Zmar svou ukvapeností masakr vyvolal. A bylo mi jasné, že mu jde o přežití vlastních mužů, a rozhodl se tedy pro rozvahu. Vojáky srotl do formace a ti v poklidu čekali na jeho rozkaz. Ano, pobíhali tam nějakí muži od Zmara a vrískali, ať Kapoun otevře brány a vyrazí na pomoc nebohému veliteli tvrze, ale kapitán vyčkával. Teprve ke konci masakru, kdy řady značně prořídly a i na tu dálku bylo patrné, že někteří divocí se obrátili na ústun, kapitán vydal příkaz k útoku. Gwendarronská jízda vyrazila na zteč. Musím říci, že kapitána Kapouna chápu a stojím plně za ním. Zmar svým chováním hazardoval s životy mužů svých i mužů Kapounových, a Kapoun si možnost dalších ztrát na svých mužích už připustit nechtěl. A Nurnské od okamžiku odpvolání vojenského převratu považoval za muže Zmarovy, tedy zastánce chaosu před řádem, a proto se proň stali postradatelnými. Snažil jsem se kapitánovi vysvětlit, že tomu tak není. Tedy že Nurnští stále stojí za kapitánem., pokud se tedy ujme svých práv rukou pevnou. Přikývl, takže snad rozuměl.

Nurnští našťestí nepřišli o jediného muže, avšak Zmarovci utrpěli značnou újmu. Padl dokonce i Zmar, i když vlkašně nebylo jasné jak. Jednu chvíli se roznesla zpráva, že Zmar žije, potom přišla další, že je mrtev. Zaslechl jsem šuškanu, že padl do bezvědomí a že mu snad možná Bolbuch šlápl po boji na krk, ale co je na tom pravdy, to nevím a ptát se rozhodně nebudu. Že je se Zmarem konec, to jsem považoval za jediné podstatné. A už

jsem si výskal, jak kapitán Kapoun zase převezme velení a všechno bude tak jak má. Co se týče nepřátel, padl i Zargo Zul. Pokud se někomu podařilo uprchnout, muselo to být naprosté minimum řadových válečníků. A druzi z mýtiny přivlekli dva zajatce. Kapoun nařídil zbytku Zmarových mužů vykopat na pláni hromadný hrob. Co se dělo dál, to nevím, poněvadž mě Bolbuch přikázal, abych mu asistoval u výslechu. Takže sice nevím, co se dělo kolem tvrze, ale mám přesné povědomí o tom, co řekli vyslyšení. Byli nepochopitelně drzí a arogantní a Bolbuchovi vytekly nervy. Jednoho vybral a okamžitě ho popravil. No, v podstatě mu podřízl krk jako podsvinčeti; ani jsem se nestačil nadechnout a bylo po něm. Ten druhý potom poněkud zjihl a přeci jen něco málo vypověděl, ale nakolik jeho výpověď měla co do činění s pravdou, to nebylo možné soudit. Spíš bych řekl, že plácát páté přes deváté a hodně si vymýšlel. Přesto jsem si učinil pár nevěrohodných poznámek. Zargo Zul prý velel asi patnácti vesnicím v širokém okolí. Celému kraji však vládne jakýsi Legil Dehust, jenž jest nazýván náčelníkem. Ty divné rozkročené obří stromy jsou jakési elementy, s nimiž jsou propojení šamanové lidu a skrze ně jsou schopni lid přenášet na velké vzdálenosti. Ten Legil Dehust prý pobývá kdesi na severu. Ten tajemný Zhark, to město u moře, kde prý snad podle Radgula Ivara mají žít nějakí civilizovaní lidé a které má převzít pod správu pan vikomt, tak ten Zhark jsou podle zajatce pouhé ruiny. Ruiny, kde tedy snad nějakí cizáci žijí a Legil Dehust jejich bídné žití toleruje. Co se týče útoku na tvrz, tak mezi mrtvými by měl být i nějaký šaman jménem Dagobert, muž, který bojovníky přivedl skrze rozkročený strom. Co se týče Zargo Zula, tak ten muž, i když vizuálně vypadal odhadem na čtyřicet let, musel být velice věkovitý. Podle zajatce tu Zargozul byl pořád, tedy odedávna. Byl tu prý už v dobách, kdy se narodil zajatcův děd. A ten zrzavý vlk prý taktéž. A Legil Dehust je prý daleko, daleko starší. A potom padlo jméno jakéhosi Nazgora, což je prý slavný válečník, který po Zargo Zulovi

převezme vládu nad okolními vesnicemi a vydá se Zargo Zula pomstít.

Tímto Bolbuch, už notně vysílený, ukončil výslech a předal jeho další osud kapitánu Kapounovi, vypůjčil se ode mě brk a lejštro a napsal dopis. Tentokrát jsem obsah listu nejspíš znát neměl, pouze skrze havrana zajistit doručení. Doručení do Zamoře panu Radgulu Ivarovi. Bolbuch se svěřil pouze s tím, že list obsahuje popis dosavadních zjištění a žádost o posily. A nakonec list nenesl Puklina, ale Chrpův drozd. Bolbuch mi zřejmě nevěří. Neustále trvá na tom, že Kapounovi muži dnes v noci opustí pevnost a dezertují, což mu tvrdošjně vyvracím.

Vikomt přebírá velení

Rozbrěsk následujícího dne potvrdil, že Kapounovi muži nedezertovali a nenechali pevnost napospas divokým. Pro mě tedy žádné překvapení, kapitánovi jakožto jedinému, kdo si udržuje zdravý rozum, bezmezně důvěřuji. Svůj život a osud jsem vložil plně do jeho rukou a doufám, že tvrz nebudu okolnostmi nucen v dohledné době opustit, ba naopak. Al-Rahem si vyžádal od vůdce povolení k exhumaci hromadného hrobu tam na mytině a vůdce mu jej udělil a přidělil mu k ruce barbara Nifa. Netuším, o co Rahemovi jde, ale je posedlý tím mrtvým šamanem Dagobertem a jakousi holí, kterou prý měl být vybaven. Exhumace jsem se pochopitelně nezúčastnil, ale byl jsem přítomen návratu drozda od Zamoře, který skrze Juliána Chrpu vyjevil, že Radgul jako posilu vysílá vikomta a jeho lidi. Bolbuch na ten úkor odkvačil za kapitánem seznámit jej s očekávaným příchodem posil a vikomtovým pravděpodobným převzetím velení pevnosti. Potom před obědem proběhl smuteční obřad ukládání ostatků padlých, jehož vedení se ujal Julián Chrpa a hovořil cosi o svatém Daleši a svatě Mauře a o tom, že snad bude jednou líp.

Asi kolem druhé odpoledne stráže

ohlásily příjezd jezdců. Byli to vikomtovi muži, avizované posily, které přijely na koních. Deset jezdců a tři muži na mezcích s nákladem. Kapitán nechal otevřít brány, vikomt ani nepozdravil, sesedl z koně a vyžádal si ubytování pro své muže a následně soukromou schůzku s kapitánem a panem Bolbuchem. Došlo mi, že právě dochází k dalšímu převzetí velení a tvářil jsem se rozpačitě nad nepochopitelným kapitánovým podvolováním se každému civilistovi, který touží uchopit moc. Ale na druhou stranu, toto byl, na rozdíl od poskoka tlustého obchodníka se dřevem, skutečný gwendarronský šlechtic. Nižší šlechtic, avšak s doloženou příbuzenskou vazbou na krále Lintholda. Z následné schůzky jsem se dozvěděl tolik, že vikomt převzal zajatce k osobnímu výslechu a že oznámil očekávaný příchod dřevorubců do dvou dnů. No a osobní výslech zajatec vyústil v něco, co bych nazval vyšetřováním násilného úmrtí vyšetřovaného objektu. Pochopil jsem, že zajatec využil příležitosti a postěžoval si vikomtovi, že byl mučen a jeho přítel byl podříznut jako podsvinče. Vyšetřování Bolbucha poněkud znejistělo a rozlítlo. Jsem rád, že mě jakožto očitého svědka události, se nikdo na nic nevyptával, poněvadž bych musel říci pravdu. Ale vikomt zřejmě měl ve věcech zmatek a akt vyšetřování použil spíše k upevnění vlastní moci než k hledání nějaké pravdy. Navíc se do toho všeho nějak zamotal Nif, jehož si vikomt z neznámých důvodů oblíbil, a ten možná zajistil, že vyšetřování vyznělo do ztracena. A naopak, barbar navíc přinesl nějaké další informace, které stran zajatce zazněly. Zajatec se jmenuje Prazek a pochází z vesnice, která má ležet asi půldruha dne cesty někde na sever. A v jejím okolí, na severovýchodě, se má nacházet ještě nějaká daleko větší usedlost. To znamená, že zajatec vykládal vikomtovi něco zhola jiného než ve výpovědi původní. Nif se svěřil, že vikomt Prazeka nemučil, naopak, obdaroval jej svobodou a pohostil jej pečeným kuřetem. Věrohodnost nového svědectví tak stála na o pozdnání vratších základech, ale nový velitel pevnosti se

evidentně rozhodl Prazekovi uvěřit. A navečer si vikomt nechal povolat Nurnské a předestřel nový plán. Nurnští vedení vikomtem a jeho pobočníkem Herlimem nazítří pod Prazekovým průvodcovstvím vyrazíme na vyjednávací pochod do té větší vsi. A tam vikomt osobně povede diplomatická jednání. Přiznám se, že tento nápad mě dočista zděsil.

Vyjednavači

První chladnový den uvdil budiček v půl osmé a snídaně u vikomta. A předestření plánu. Půjďme pěšky někam, neví se přesně kam. Až tam dojdeme, nabudeme nikoho mordovat. Mordovat je povoleno pouze až vikomt řekne. Zajatec Prazek je svobodný muž, je vybaven novou zbraní a zbrojí z erárních zásob. Kroužková košile je vikomtovým osobním darem. Prazek o vesnici už hovoří jako o městečku, které se má rozkládat u vody asi dva dny cestu od tvrze. Chvilí se zdá, že oním městečkem u vody miní Prazek Zhark, o němž ještě nedávno tvrdil, že to jsou ruiny. Potom už je ale úplně nejasné, zda o Zhark jde nebo nejde. Možná ano, možná ne. Vikomtovi tyto nejasnosti vůbec nevadí. Vyrazili jsme pešmo v poměrně záměrném rozpoložení. Na noc v hlubokém lese rozbito ležení a Bolbuchem nařizeny zostřené hlídky po dvou. Borůvka varuje před vlky v okolí, ale důkaz nemá. Jen pocit nebo, co hůř, spíš zbožné přání.

Na druhý den postavili jsme na můj návrh s Chrpou animalia do věčkové formace padesát sáhů před čelo voje. Nějak tady nevěřím nikomu, obzvláště ne Prazekovi, který si v nové zbroji vykračuje jako páv. Oproti temným podezřením cesta bez překážek a nečekaných událostí. Během přestávky na oběd Prazek pravil, že vesnice, takže už zase ne městečko, je před námi. Vyslání ptáci na průzkum dvou perimetrů. Chrpha hlásí asi čtvrt míle odsud mýtinu a kolovou hradbu kolem vesničky čítající asi dvacet chatrčí. Tedy ono Prazekovo malebné městečko. A vikomt okamžitě velí ke

kvapnému odchodu.

Do vsi kumpanie vpadla jako banda kramářů, vikomt včele. Ten chlap si žádné riziko nepřipouští. Je to šílenec, jeho šílenství spočívá v jeho nevědomosti a nekušenosti. A my na chvostě za ním jako hloupé stádo. Ten šílenec dokonce zakázal jakékoli zneviditelnění a tasení zbraní. Prostě jsme tam před bránu v palisádách nakráčeli jako hrozen hověd. A ten vikomt si dal ruce v bok a vykřikl, že chce s někým mluvit. Brzy se brána otevřela a vylezl starý umolousaný chlap. Představil se jako náčelník. Vikomtova diplomacie se smrškla na ukázkou síly. Ihned spustil, ať se tady všichni shromáždí, že tady nastanou jiné pořádky. Julián Chrupa zkoprnělému náčelníkovi podal flašku vína, což byl jediný dar, kterého se mu dostalo. Vikomtovo rozkazování přilákalo další chlapy, asi bojovníky, kteří nemínili nechat svého náčelníka samotného. Vypadalo to na další masakr, nebýt toho, že vikomtova vehementnost uvedla dotyčné v zkoprnělý úžas. Prazek oznámil, že jeden z těch mužů je synem Zargo Zula a ukázal na pačmákem. Takže Prazek je ještě ke všemu uduvač. Muž vypadal věkovitě, dokonce o mnoho věkovitěji než otec. A vikomt se rozkřikl, že Zargo Zul vedl bitvu, kterou prohrál a po právu také padl. A přestože domorodci vedli neoprávněnou bitvu, vlastně vzpouru proti nové vrchnosti, přesto přese všechno je ochoten přimhouřit oko a je ochoten nabídnout mír. Nikterak se však netajil, že pod pojmem mír si představuje definitivní podrobení se gwendarronské vůli. A také si dovilil nestoudně tvrdit, že i když si to sem Gwendarron přišel převzít, přesto pro místní lid povede jenom a pouze k lepšímu zítřku. Z moci svěřené králem, jak pravil, prohlásil přede všemi vesnici za součást gwendarronského vlastnictví. A důrazně žádal, aby tu zůstal poze náčelník a syn Zargo Zula a ostatní aby okamžitě vypadli. Na ten úkor Babačan Borůvka začal nadšeně tleskat a barbar Nif se rozchechtal. Někdy u toho Borůvky opravdu nevim.

Ten náčelník zcela nepochopitelně nezavelel do útoku, ale zadumal se a navrhl, že by se chtěl se svými lidmi nejprve poradit. A také pravil, že se jmenuje Venes. Na to ovšem vikomt zavrtěl hlavou a vyštěkl požadavek, že touží na poradě osobně dohlížet a také že by uvítal nějaké jídlo, poněvadž už má po cestě ukrutný hlad. Cítil jsem se vysloveně trapně a v duchu hořekoval, proč tohohle ostudného divadla musím být vůbec svědkem. No, co k tomu dodat. Nakonec se to nějak semlelo tak, že vikomt ustoupil od osobního dozoru nad poradou a vesničané se odebrali rokovat. Vikomt jim milostivě udělil půl hodiny času a potom se sám vydal do vsi. Naprostý blázen. Čekal jsem, že jej domorodci zcela po právu napíchnou na kůl a my v lepším případě odtáhneme odkud jsme přišli, ale kupodivu místní obyvatelstvo se ukázalo být nezvykle mírným. Nejen že vikomta nenapíchli. Naopak. Ten hováď po nějakém čase vyšel ven z chatrče a pravil, že tady přespíme. A že vesničané souhlasili, že vyšlo posly do tří stran uvědomit ostatní usedlosti. A do pěti dnů že v pevnosti, které Nurnští soukromě říkají Kapoun, dojde ke konečnému jednání oprávněných zástupců elfobarbařího lidu o podvolení se gwendarronské vůli.

Noc přechána v náčelníkově chatrči za výjimečně zosířených hlídek. A ráno vikomt ohlásil odchod a kumpanie se bez rozloučení a taky bez Prazeka vydala na zpáteční cestu k tvrzi Kapoun. V lese ležel nový sníh, v noci totiž hustě sněžilo. A asi ten sníh způsobil, že výprava ztratila směr. Kupodivu jediný, kdo si udržel jakýs takýs pojem v orientaci byl Dwany Růžička. Spář Babačan zcela selhal. A potom noc a nový den a další tápání v lesích. A potom, těžko říci kde a kdy, se zprědu ozval strohý hlas: „Zdravím vás”.

Zdravím vás

Ten divný chlap dřepěl nevzrušeně na kmeni stromu a potměšile zíral na mátožné postavy Nurnských. Vikomt působil ještě

mátožněji, nezdál se být pěšímu pochodu divokou krajinou uvyklý. A ten chlapík znovu zvolal na pozdrav a dodal, že tu na nás čeká a že si chce pohovořit. Nezdálo se, že by tu kolem kdokoli byl, zbraně tedy zůstaly v pochvách. Vyzbrojení pouze bdělou ostražitostí byloi jsme žádostivi, co ten muž vyřeznuvší z hloubi lesů vlastně chce. A on pravil, že hovořil s Venesem a ten že měl rozporuplné názory, a tak si řekl, že si celou tu věc vyřídí rovnou z očí do očí. Vikomt se diplomaticky otázal, co je ten chlapek vlastně zač a zda to náhodou není nějaký ten vůdce, co uprchl z té bitvy a co se teď chce vzdát. To muže očividně pobavilo a představil se jako Morvous. Morvous, muž, co se stará o tento kraj. A potom pravil, že si chce v ústraní postupně promluvit s vikomtem, s Helimem a se mnou. Proč, u všech bohů, se mnou? Vikomt souhlasil a Bolbuch, překvapivě, také. Takže potom, co jsem s tím divným chlapem stranou mluvil, dozvěděl jsem se, že pan vikomt nastínil nějaké podmínky a na mě je podrobněji povyprávět, jak se mi v Gwendarronu vlastně žije. Takže se staženými půlkami strachy, poněvadž jsem vůbec nechápal zjevení muže z lesů a jeho zájmy, obecně povykládal o svém učitelování a službě poštovnímu úřadu. O škole jsem žvanil neutrálně, o všem ostatním ještě neutrálněji. Potom ten chlap požádal, abych odešel a zavolal Růžičku. A po Růžičkovi tam nakráčel Nif, jemuž se pro jeho výbušnou povahu začalo přezdívat Nif Bouřlivák.

Stál jsem tam s ostatními a vedly se řeči. Divné bylo, že ten Morvous hovořil o lesu jako o jednolitě živé lidské bytosti. „Já a Les to chceme vědět”. Tak to říkal. Potom přišel Nif a šel tam Bolbuch. A nakonec si Morvous vyžádal znovu mne. Ptal se mě na nějakého muže. Nevyřkl jeho jméno, ale bylo mi jasné, že mluví o Rahemovi. Něco mu na jeho výpovědi přišlo podezřelé. Snažil jsem se odpovídat co nejneurčitěji. A celé tohle prapodivné setkání skončilo tak, jak začalo. Morvous se rozloučil a odešel. Vlastně skorem bych tvrdil, že zmizel jako pára nad hrncem.

Pozdě za tmy dosáhla unavená delegace nositelů míru tvrze Kapoun. Dřevorubci od Zamoře ještě nedorazili. Obávám se, že pokud vůbec kdy dorazí, tvrz už bude lehlá popelem. Vikomt svým vyjednávacím umem zařídil, že domorodci zalarmovali okolní vsi a teď se jejich hordy se zbraněmi tasenými hrnou vyplnit drzé přivandrovalce. A z hlediska vyššího principu mravního dobře nám tak.

Chvalme Gwendarron!

Následující den v očekávání vpádu hord prodlel jsem na přidělené ubikaci a přemítal, kudy budu prchat, až ta mela začne. A asi ve dvě hodiny odpoledne stráž vyhlásily poplach, respektive očekávaný příjezd dřevorubců. Patnáct chlapů s mezky a sekerami. Chudáci, kteří ledva přijeli, zemrou krutou smrtí. Vikomt svolal mužstvo a promluvil k němu z ochozu. Seznámil s úžasnými výsledky vyjednávací mise a řekl, že zítra proběhne shromáždění se zástupci domorodého lidu. Apeloval, že od nás všech bez výjimky očekává, že budeme chválit Gwendarron a zodpovídat veškeré, byť i přihlouplé dotazy, zgruntu pozitivně. Za to každý dostane pět zlatých přilepšení k žoldu. Pokud ale byť jediný nebude hovořit přesvědčivě, nikdo nedostane nic.

Na druhý den se k mému údivu nedostavily hordy rozezených divokých, ale dva domorodí vyslanci s pěším doprovodem. Vikomt je přijal a potom si od Bolbucha vyžádal Nifa. Dozvěděli jsme se, že vikomt s doprovodem vyráží do lesa k rozkročenému stromu osobně přivítat hlavní delegaci. Po hodině se muži kupodivu ve zdraví vrátili a vikomt oznámil, že delegace se u stromu postupně srocuje a že brzy přijede. A ve chvíli, kdy stráž ohlásily zástup na obzoru, vikomt nechal dokořán otevřít brány. Bohové! Pokud by měli v úmyslu útočit, nemuseli by ani zdolávat palisády!

Kupodivu ale očekávaný dav

delegátů se smrskl na pouhých šest pěších osob. Zbytek zřejmě zůstal v lese. Vikomt je pozval na osobní audienci do soukromí. Během čekání na výsledek jednání Nif vyprávěl, jak se ti muži vynořovali z vykotlaného tunelu ve stromě. Skutečně to, že rozkročené stromy jsou používány jako teleportační brány lze považovat za holý fakt. A celé to nějak organizoval ten Morvous - ten chlapík, co nás onehdy vyslychal v lese. Někdo podotkl, že to nejspíš musí být mocný druid. I když na to tedy nevypadá.

Po hodině a půl delegace opustila vikomtův zrekvírovaný dům a delegáti se rozešli po pevnosti. Obdivovali stavby i hradbení a vyptávali se na různé podivnosti, jako například jak je Gwendarron veliký a jak se tam prostému lidu žije. Brány tvrze zůstaly otevřené a tak jsem si Morvouse všiml až když tu byl. A objevil se tu i Venes, v tvzi panoval ničím neřízený rozpačitý zmatek, a ten Venes si k nějakému účelu vyžádal Bolbucha a Babačana. A oni, i kdyby chtěli, nemohli říci ne, poněvadž by žold všech byl zkrácen o pět zlatých. Ale právě tihle dva by ne říci Onechtěli, to jsem si jist. Kývač a tleskač. Po mužstvu se roznesla zpráva, že podle Muraje by zítra měli dorazit dřevorubci. Divné. Měl jsem za to, že dřevorubci dorazili už včera. A Muraj je navíc, pokud vím, v Zámorí.

Divný den přikryla noc a vůdce Bolbuch přišel na ubikaci se zprávou, že jednání dopadlo dobře. Jak moc dobře, to nemám ani zbla ponětí. Což asi neměl nikdo, ale nějak není v kursu své neponětí ventilovat nahlas. Vůdce oznámil, že existuje jistý Halid Bahan, pocházející z vesnice jménem Bahany, a ten že je členem té divoké delegace. A z přítomných delegátů že právě ten Bahan z Bahan se jeví být nejnadanějším stoupencem vznikající spolupráce, tedy podrobení se. Ty Bahany leží asi dvanáct mil na sever, rozkládají se kdesi u řeky. V dosahu, proti proudu řeky, se nalézá ještě jedna vesnice, vesnice jménem Dorsan. A v tom Dorsanu mají kamenný most. V Bahanech naopak

žádný kamenný most nemají, jen starou dřevěnou lávku. A ten Bahan z Bahan by si přál mít v Bahanách také kamenný most, a to most ještě velkolepější, než mají v Dorsanu. A požádal tedy vikomta, že se mu podvolí, pokud vikomt v Bahanech zařídí právě takový most. No a vikomta nenapadlo nic lepšího, než pověřit touto snadnou záležitostí Nurnské. Musím se přiznat, že mi doslova spadla čelist, spadla mi o to hlouběji, když jsem seznal, že Bolbuch to s tím mostem myslí smrtelně vážně. A někde v horách prý žijí trpaslíci, co prý umějí stavět kamenné mosty. Takže pokud to chápu dobře. Dojedeme do Bahan a zakreslíme most. Pak přivezeme nějaké trpaslíky a nějaké kamení a ten most postavíme. Nejlépe rychle. Bohové moji dobří!

Ráno se zjistilo, že v noci zmizel šaman, ten podivín Morvous. Vikomt se nechal slyšet, že jeho zmizení považuje za dezerci. Myslím si, že ten muž zmizel, když se dozvěděl o spolupracujícím Bahanovi z Bahan a o tom, že tam nějakí pitomci pojedou stavět most, most velkolepější, než mají v Dorsanu.

S Bahanem z Bahan do Bahan

Takže se zase trmácíme lesem, trmácíme se do Bahan, kde podle podle přání vikomta máme slíbit, co divokým na očích uvidíme, a hlavně zařídít stavbu kamenného mostu. Na osobní oběti hledět netřeba. Trmácíme se bez koní. Ale jak se, u všech bohů, staví most? A jak tak dumáme a mýjíme obkročný strom, dřepí tam dezertér Morvous a ptá se: Do Bahan, do Bahan? A my na to: Ano, ano. A on na to: A nechcete tam stromem? A my, že pěkně děkujeme, ale že dneska ne. Tak on pokrčí rameny, vlezde do toho stromu a zmizí. Jo, a zapomněl jsem říct, že ten Bahan z Bahan jde s námi jako průvodce. Vikomt mu to dovolil, aby se věci s mostem nezadrhly kvůli tomu, že by se dělníci poztráceli po lesích.

Dva dny trvala pout' do Tuly,

maličké osady, kterou pomohl nalézt Bahan z Bahan. Cestou objeven další obkročný strom, toho času už třetí. Ten Morvous má hvozdy celé prostromované a může tady libovolně proskakovat jako elfocvak. V Tule přijetí opatrně vlídné, poznáváme tvář jednoho z náčelníků, který byl mezi delegáty. Jak nás mohl předejít? Stromem? Bahan z Bahan náčelníkovi řekl: „Někam je strč, aby jim nebylo zima a nějaký jídlo jim dej“. Takže chladná noc přechána v ubohé stísněné chatrči v polosedu pololehu. Náčelník přinesl nějaké jídlo, pravil, že se jmenuje Glyf, ale že už jde spinkat. Divný muž. Dost možná ženomůž.

A další den znovu na cestě, noc v tmavém zasněženém lese, a na další den brzy odpoledne narážíme na řeku. Řeka široká, odhadem třicet sáhů, a podél ní pěšina. Ve čtyři hodiny padá soumrak, ale potácíme se dál. V půl šesté nalezen zřejmě rybářský přístřešek. Rozbito ležení. Babačan na ohni vaří čaj a Bahan z Bahan vypráví, že Bahany už jsou co by kamenem dohodil a že bahanští sem chodívají chytat ryby.

Budíček v šest, vyrážíme ještě za tmy. Asi za půldruha hodiny dorážíme do Bahan, vlastně k dřevěné lávce přes řeku. Bahany spatříme až z mostu. Rozkládají se v zátopové oblasti za umělým valem pod úrovní hladiny řeky. Domy, asi šedesát barabizen, stojí na dřevěných kůlech a je mi jasné proč. Je to nutnost, když se vylije řeka. A ta se tady musí vylévat aspoň dvakrát do roka. Část Bahan je opalisádovaná, možná proto, aby v období dešťů náplavové dřevo zůstalo třet vně obce. Uprostřed vsi náměstíčko s lavičkami v kruhu. Tady se zřejmě Bahanští při význačných událostech scházejí a roklují. Pak tu ale mají samostatný barák, který je zřejmě rokokovou, když je ošklivo nebo je náměstíčko zatopené. Rokovna se vyznačuje tím, že má otevřené díry místo oken a žádné topeníště. A tady budeme asi bydlet a tady se s námi sešla bahanská honorace, které Bolbuch ihned nasliboval kamenný most velkolepější, než stojí v Dorsanu. V Dorsanu prý vládne

náčelník, který si říká Horút Chíf. Závěrem večera se ukázalo, že v Rokovně je taková zima, že se tady spát nedá, a Bahan z Bahan Nurnským zajistil ubytování po sousedech. Takže já s Chrpou spím u takového divného nemluvného chlapa. V chatrči mu to smrdí jak v kuní noře.

Hýbavé stromy

A ráno už ve znamení stavby mostu, respektive přípravných prací. Ostatně, slib již byl dán. Vyrážíme tedy na východ v očekávání, že se stane něco, co dá alespoň malou naději, že slib není pouze neuskutečnitelným snem. Předpoklad je, že deset dní se potmácíme do Dorsanu. Co dál, to vědí pouze bohové a možná Morvous, který přeskakuje skrze obkročné stromy, zdálky nás sleduje a chechtá se. Jdeme už bez Bahana z Bahan, ale sledujeme koryto řeky. Ztratit bychom se tedy neměli. A to i s úvahou faktu, že cesta není moc ochozená, jak podotkl Bahan z Bahan. Večer oheřmn a hlídky, pak další a po něm ještě jeden. Dny jeden jako druhý. Této noci ale spíme v opuštěné chajdě, kterou tady někdo z neznámého důvodu postavil.

A dalšího dne lehce sněží a dochází k nepředvídanému a také nepředvídatelnému střetu. A o to podivnější střet to byl, že jej nevedla ruka lidská, ale větev stromů. Stalo se to prostě tak, že jdeme, trmácíme se doslova unuděně, a najednou nějaký strom bafl Bolbucha do větví a zdvihl jej do výšky. Šok převeliký, zkoprnění, zmatek. A potom blesky a sročení válečníků do formace, Bolbuch zoufale třepotající nohama. Strom se hnul, kořeny rozryl hlínu a hrábl po Růžičkovi A druhý strom z protilehlé strany, animalio útočí ze vzduchu, Nif letící do výšky, potom praskot, rána a tma. Víc nevím.

Procitl jsem v objetí větví, les byl plný sténání zraněných. Stromy poražené. Pochopil jsem že jejich útok ustáli jediní dva muži - Bolbuch a Chrpa. Takže si myslím, že

být tam ještě jeden, je dočista po nás. Chrupa tvrdí, že v lese zahlédl Morvouse. Zmetek jeden stromoskočná! Morvouse prý sledoval situaci, ale když seznal, že stromy jsou na pokraji zhroutení, vzal do zaječích. A stala se ještě jedna zajímavost. Ty mrtvé stromy se po nějakém čase smrskly do takových malých zhutnělých ingotních polen. Polena jsme vzali pro další případné zkoumání. Jestě asi hodinu jsme šli a potom vůdce vyhlásil příkaz na rozbití ležení. Bylo třeba ošetřit rány a odpočinout si.

Ale v noci na hlídce, která padla na Dwanyho Růžičku a Al-Rahema, přišel strom další, tentokrát samotný. Probral jsem se až někdy v půli šarvátky, když na mě někdo nešťastnou náhodou šlápl. Tak hluboký jsem měl spánek, tak moc byl jsem vyčerpaný. Viděl jsem strom a v jeho kývající se větvoví se houpali Růžička, Nif a Bolbuch. To bylo věru zlé. Už jsem pomýšlel na to, že vezmu do zaječích, ale Růžičkovi a Nifovi se nějakým zázrakem ze sevření větví podařilo vyprostit, soustředit síly a zaútočit. Mezitím strom bafal Al-Rahema a Babačan Borůvka metl zápalnou lahví, která ožehla nejen strom, ale i vůdce, a především Assuaence, jemuž blafl kifaj. Nakonec strom pod náporem válečníků padl a bylo možné věnovat se hašení Al-Rahema. Inu, doktor Smrt, jak Borůvkovi někdy říkáme, se opět předvedl. Konkrétně předvedl pomoc žehem. A Rahemovi se to pochopitelně nelíbilo a řval na nebohého hobita jako smyslů zbavený. Ale ohnivých zážitků toho dne bylo víc. Poleno ze smrsknuvšího se stromu Růžička navečer přiložil do ohně. A poleno vybuchlo. Ještě že jsem v té chvíli stál opodál. Bylo by totiž nesporně po mě. Na druhou stranu ale víme, že táhneme v báglech dvě dřevité bomby. Mohly by se hodit při lámání kamene na stavbu mostu. Rozhodl jsem se, že jestli se ještě objeví nějaký strom, pošlu havrana najít Morvouse a navedu naň družinu. Ten chlap mi totiž pořádně leze krkem.

A potom další den a úmorné

plouhání neudržovaným pralesem a očekávání, odkud se natáhne oživlá větev a drapne tě po kejháku. Všichni oči na stopkách, až se z té zeleni zelení i v mozku. Ale Al-Rahem je výborný chlapík, bdělý a podezřivý, jemu nic jen tak neujde. A tak v jednu chvíli, muselo už být odpoledne, vztyčil zaťatou pěst, zastavil a sykl, že jsou tady vlevo. Měl na mysli oživlé stromy a bylo tedy postaveno na jisto, že Morvouse se bude potloukat někde kolem. Bylo mi jasné, že zičením Morvouse zastavíme i stromy. Vyslal jsem tedy okamžitě Puklinu na nízký spirálovitý průzkumný let a sám jsem v následném okamžiku počastoval Rahemem označený cíl, jenž se hnul směrem k družině, černým bleskem. To samozřejmě samo o sobě nemohlo stačit, ale oslabený strom je přeci jen něco úplně jiného než strom v plné síle. A jeden strom v plné síle stál přímo za mnou. Toho si Rahem nevšiml, ani nikdo jiný. Naštěstí to byl takový mladý stromek, takové nedochůdce, které po mně draplo větvemi kolem těla, ale dál nebylo schopno ani zdvihat, ani škrtit. Setrvali jsme v takovém prapodivném patu, při němž mi došlo, že Morvouse zřejmě touto dobou nemá dostatek magické energie, když pazbytek vyronil do téhle haluze. Válečníkům se podařilo dobít velký strom a přerazili vejplů i ten, co se do mě bolestivě zaklesl. A někdy v tu dobu se v mé lebeni rozjasnilo Puklinovo poselství o poloze Morvouse. Zapomněl jsem říci, že Puklina se zneviditelní a Morvouse o něm neměl prázdného ponětí. A také jsem zapomněl říci, že po boji se stromy zůstal v podrostu bezvládně ležet zmrtvělý Lanar Stříbrňák, ale Babačan škytl, že žije. Nahlásil jsem polohu Morvouse i fakt, že zase pomalu bere kramle. Vůdce družinu srotil do formace a já vedl, ukazoval směr. Morvouse neměl ani tuchy. Když jsme se přiblížili na dobřehovou vzdálenost, kývl jsem a ukázal mezi stromy. Dwany a Bolbuch utvořili útočné čelo, já mezi nimi a o krok za. Morvouse jakoby s pralesem splynul. Morvouse kráček takřka nadosah a přesto neviděn. kromě Pukliny, který ho sledoval jako ostříž. A potom náhle jeho

silueta vyhřezla z tmavé vůkolní zeleni, v tom okažiku ale i on věděl, že střet je nevyhnutelný a otočil se. A v okažiku, kdy oba válečníci zaútočili se po Morvousově boku objevili dva černí vlci. Tedy neviditelní jako Puklina. Magické účinky ochrany se rozplynuly spolu s útokem. Potvrdil se můj odhad, že Morvouse byl magicky zcela vyčerpaný. Nevztlak se totiž takřka na nic a družinové válečníci jej v mžiku připravili o bídný život. Jen jednomu z vlků se podařilo utéct. Vůdce rozhodl oddělit domorodému šamanovi údy od těla a naházet je do řeky. A potom rychle zpátky k Lanarovi, který zůstal osamocen v bezvědomí tam daleko za námi. Kupodivu se už stihl probrat a zmateně se rozhlížel kolem sebe. Ó jak byl šťastný, že vidí známé tváře!

A potom cesta dál až do pozdního odpoledne. Tentokrát cesta úlevná, poněvadž kusy Morvouse pluly řekou a nebylo tedy nutné strachovat se, z které strany se zase natáhne nějaký krvelačný pahýl nebo kořen. Navečer Nurnští zbudovali společný přístřešek a konečně udělali oheň. Ale v noci se ještě přes to přese všecko ohlásilo Morvousovo reziduum. Objevil se ten jeho vlk a v noci zaútočil na Juliána Chrupu, který si tak tak spasil holý život. A to obrovskou zásluhou barbara Nifa, kterého probudil hluk zápasu a měl tolik duchapřítomnosti rychle tasit a proříznout vlkovi hrdlo.

Dorsan a trpasličí usedlost

Dalšího dne objeveno nové nebezpečí, tentokrát nepůsobené živou bytostí, ale hněvným pralesem samotným. Nif tou dobou vedl voj na čele a najednou se propadl krustou zmrzlé země do bahna. Nejprve po pás, potom po ramena. Ve středu voje se propadl i Chrupa. Ještě štěstí, že jsme bli takhle pohromadě a nevystaveni nějakému vnějšímu nebezpečí. Dost dobře si dokážu představit, že v boji bychom takhle o někoho mohli přijít a ani bychom si nevšimli. A potom by už bylo pozdě. Jako mále bylo pozdě i pro Nifa. Připlazil jsem se opatrně k němu po břiše a

podal mu hůl. Nemohl se vysoukat, naopak, dále se propadl. Nezbylo tedy než použít osvědčený hyperprostor. Nif byl zachráněn, ale všechny věci měla zablácené a mokré. Vůdce tedy pro dnešek pouť ukončil a rozhodl rozbít ležení. A rozdělat oheň, aby si Nif do rána věci osušil. Zatím proběhla pro barbara sbírka náhradních svršků a spacího vybavení. Nebudu zastírat, že vypadal jako hastroš. Ale živý a zdravý, a to bylo to hlavní.

Následující dny se i prales uklidnil a nic zvláštního se nepřihodilo. Třetího dne spatřil Chrupův hlídkující drozd Dorsan, cíl cesty, asi šest mil daleko, což sice zní jako nedaleko, ale v tomhle příšerném terénu se jedná o třídní pouť. A Kapoun, ten drozd, se vyznamenal ještě tím, že navečer skolil srnku. Takže byl oheň a pečené maso. No a pětadvacátého chladna v deset hodin dopoledne skutečně Nurnská družina dosáhla Dorsanu. Měl jsem pocit, že Dorsan má být město, ale ve skutečnosti byl menší než Bahan. Dvanáct baráků a palisáda kolem. Z otevřené brány se vyhnuli ozbrojení lidé a křičeli, ať zastavíme, dokud nepříjde Chíf. Chíf je asi místní přednost. A skutečně. Do popředí hloučku brzy vylezl stařík a řekl, že se jmenuje Chíf a jest tady náčelníkem. A že pokud máme úmysly dobré, můžeme jít dál, na druhou stranu že dostaneme po hubě. Vyjednávání se ujal Růžička a poněkud ve vikomtově stylu se cosi snažil dojednat. Vikomtův styl ale kupodivu domorodým vyhovoval, rozuměli mu a po hubě jsme nakonec ndostali. Naopak, dostalo se nám ubytování a pár informací. Tedy kromě jídla. Zapomněl jsem podotknout, že jídlo zásoby byly v Bahanu naplánovány na dvanáctidenní pouť, tedy do Dorsanu, kde nám pan Bahan z Bahan tvrdil, že se dají zásoby pohodlně dokoupit. Tedy nedají, teď už to víme. A to je docela zásadní potíže.

Od Chífa jsme se dozvěděli, že nějaký trpasličí vůdce Vared žije někde na severu, ale Dorsanští jednají s nějakým Gripem, co velí trpasličí usedlosti nedaleko.

Nedaleko v dorsanském významu nabývá podoby asi třídního trmácení. Naštěstí do té usedlosti porý vede trpasličí cesta. A tam by tedy měli žít trpaslíci, co by nám měli pomoci se stavbou kamenného mostu pro Bahany. Mimochodem ten věhlasný kamenný zázrak, co mají tady, je taková obyčejná nevzhledná lávka. Ale z kamene je postavená, to zase ne že ne.

Takže hned na druhý den po ránu vyřážíme, vůdci se podařilo přeci jen trochu potravin zajistit, ale s bídou na jeden den. Všem lidem už vlastní zásoby došly. A Růžička někde u náčelníka Chífa zajistil průvodce, takového kluka, který si říká Orfalen a prý cestu po trpasličí cestě zná a neztratí se. A může nás prý vzít i zacházkou přes Ril, kde by jídlo mít mohli.

Zbytek dne na cestě, ptáci přiležitostně hledají zvěř, ale marně. A navečer na jakémisi trpasličím odpočívadle dojedeny poslední zásoby. A z Orfalena najednou vypadlo, že Ril je samota. Takže se asi moc nedá předpokládat, že by tam měli tolik postradatelných potravin.

Následujícího rána ve znamení lovu. Ptáci zahládli a ulovili srnu, tři míle hluboko v pralese. Asi hodinu po té, co lovecký oddíl do pralesa vlezl, zase vylezl. Došlo nám, že k srně bychom putovali půldruha dne a půldruha dne bychom se vraceli. To už by srna byla zamřelá a nafouklá jedovatými plyny. Pokud by nám ji dříve nesežralo nějaké zvíře. To spíš. Takže jsme nechali srnu srnou a po zralé úvaze i Ril Rilem. No a někdy tehdy se ukázalo, mže Al-Rahem zásoby má. Ale odmítl se dělit. Což je tedy od něj vysloveně ohavné a zavrženíhodné. Po cestě se mi v jednom z trpasličích odpočívadel, která tady trpaslíci z nepochopitelných důvodů budují, podařilo objevit ztvrdlou škvarkovou placku. Rozdělil jsem se o ni s Juliánem Chroup.

Do trpasličí usedlosti jsme tedy nakonec dorazili vyhladovělí a zesláblí.

Jednalo se o kamennou věž v hradbě nalepené ke skále. Juliánův Kapoun ohlásil, že do skály vedou štol a ti trpaslíci zřejmě žijí pod zemí. Čímž opět vyvstaly temné diskuse o napojení místních trpaslíků na Dormal a jeho upírné pány. Mnoho se nám toho ale s trpaslíky, krom doplnění zásob, dojednat nepodařilo. Velitel Grip Nurnské vůbec nepustil dovnitř a po tři dny nechal kumpanii tábořit před branami. V zásadě ohledně případné stavby kamenného mostu dole v Bahánách se chce dohodnout s někým, kdo má postavení a peníze. K tomu se Grip uvolil vyslat s Nurnskými pěti ujednavací. Takže jsme se domluvili, že odjedeme do tvrze Kapoun a posléství předáme, ať už si zbytek dojednají buď vikomt nebo Radgul Ivar s Gripovými muži sami. To je tak všechno, co jsme tady zmohli. A na nejkratší zpáteční k pevnosti Kapoun jsme hojně diskutovali a utvrdili se v názoru, že trpasličí usedlost pana Gripa není ničím jiným než dormalským strážním postem, strážícím vstup do podzemí. Například ty zásoby, co nám tak draze prodali, hovořily za vše. Houbové pivo a dušená krysina. Fuj. A těch pět trpaslíků, kteří mlčí jako zařezaní, je dokladem nekalosti samo o sobě.

Cesta k pevnost Kapoun hlubokými lesy trvala devatenáct dní. Za tu dobu se chlazen přehoupl v jarn a postoupil do své poslední třetiny. Skutečné jaro ale zatím ne a ne propuknout. Za těch dlouhých devatenáct dní Nurnská družina natrefila na jedinou vesnici jménem Delak, kde došlo k výměně průvodce, neboť Orfalen už zatoužil po návratu domů, a především dokoupení normálních potravin. Nový průvodce se jmenoval Eštal, ale platil si jej Babačan jako svého osobního sluhu. Babačan Borůvka se totiž neustále potýká s obrovskými problémy unést vlastní zavazadla a nezdržovat ostatní na pochodu. Osobně jsem toho názoru, že ten chlap si prostě neumí zabalit. Zdá se být nejslabším článkem družiny a je mu to velice nepříjemné. Ale nejslabším článkem jsem i já. Posledního dne, takřka na dosah pevnosti

Kapoun jsem se ráno probudil se zduřelými svaly únavou a během dne se stav neuvěřitelně zhoršil. Asi dvě stě sáhů od pevnosti jsem omdlel vyčerpáním a chlapi mě tam museli dotáhnout na provizorně zhotoveném smyku. Každopádně tvrze Nurnští šťastně dosáhli, já jsem se to dozvěděl po svém procitnutí a seznal jsem, že Radgul Ivar je v pevnosti přítomen a ujel se vyjednávání s Dormalskými. Po krátkém procitnutí jsem usnul vyčerpáním. Ale usínal jsem šťastný, to vím jistě.

Po stavbě mostu nový plán a snové vize

Audience u Radgula Ivara, audience pro úderný oddíl jménem Nurští. Vysvětlím proč. Tlutý pan Ivar pravil, že zvěř se stahuje na sever, protože na severu je jaro. Je tam jaro a Zhark. Takže se potáhne na Zhark. Potáhne tam úderný oddíl Nurnští, který bude osobně doprovázet pana vikomta s družinou. Pan vikomt s družinou vkráčí do Zharku a převezme nad ním vládu. Tohle prostě nemůže vyjít! Na Zhark se vyrazí do tří dnů, není prý s čím otálet. A tu věc s mostem si nějak zařídí vikomt sám během těch tří dnů, poněvadž potom už potáhne na Zhark a Radgula Ivara nějaký most na venkově nezajímá.

Pěťadvacátého jarnu tedy opět na cestě, tentokrát jako úderný oddíl. V patách se nám táhne asi deset dřevorubců. Co s nimi budeme tam v divočině dělat, to nevím. A také nevím proč, ale do duše se mi vkrádá vřravý pocit, že se odtamtud nevrátím. Tohle prostě nemůže dopadnout dobře. A jsme zase v lese. Kolem rozkročeného stromu, teleportační brány domorodých, nechali Radgul nebo Kapoun vystavět palisádu, asi aby nikdo ven neprolezl. A pro jistotu, kdyby přeci jen někdo prolezl, tady postavili ozbrojenou stráž. Mezi vikomtovými muži je i ten Herlim, ten, co ho tehdy v Rivenu poslal Růžička do prachu. Ten Herlim, kromě kapitána Kapouna, je jediný, kdo za něco stojí. Ale Kapoun zůstal daleko za námi v pevnosti. Herlim se svěřil, že vikomt

plánuje v Tule nebo v Torasu najmout domorodého průvodce, abychom se neztratili. Navečer doraženo do Torasu, průvodce zabezpečen. Další nevzrušivé tři dny k brodu. U brodu přes řeku šíře padesáti sáhů se ukázalo, že tady žádný brod není, a také se ukázalo, že vikomt to musel tušit, když s sebou vzal ty dřevorubce. Okamžitě jim totiž nařídil postavit vor. Chlapi to jsou zruční, což o to, vor byl připraven asi hodinu po obědě. Vikomt pravil, že když už je tady ten vor, tak tady dřevorubci zůstanou a postaví tady osadu. Myslím si, že tímto rozhodnutím zpečetil jejich osud.

Přeplavili jsme se na druhou stranu a jsme bez dřevorubců, kteří nám rozpačitě mávají z protilehlého břehu. Útočný oddíl čítá celkem osmnáct hlav a po vojáků rázuje hlubokým lesem. Domorodý průvodce tvrdí, že míříme do vesnice jménem Sedis, ale ani do soumraku po Sedisu ani stopy. Noc v lese a ráno kumpanie stoupá do mírných kopečků. Krajina se počíná vlnit. Na jednom z kopců opalisádaná vesnička. Domorodec říká vesnička a vesničku tvoří čtyřicet domů. Když domorodec řekne město, jedná se o domů dvanáct. Na ti prapodivné místní kalkulace si nezvyknou nikdy a vždycky mě znovu a znovu překvapí.

Tedy vesnička, palisáda, brána a před ní chlap. Drzý chlap. Ruce založené na prsou a že se jmenuje Narat a prý co tady pohledáváme. A pan vikomt vylézá do popředí a haleká, co že je mu po tom, co tady pohledáváme, ale když se tolik zajímá, tak že tady kolonizujeme pro Gwendarron a ať že pro nás připraví nějaké ubytování. Ten Narat zřejmě nemá nejmenšího ponětí, co znamená slovo kolonizovat, možná si ho plete se slovem kontemplovat, a ochotně zve dále na náměstíčko s lavičkami. Tradiční již centrum vesnic zde - náměstíčko s lavičkami! A pan Narat praví, že ubytování pro kumpanii je již uchystan. Přespali jsme, ale drželi hlídky. Kupodivu se však nic nečekaného a nemilého nepříhodovalo. Nazít cesta dál z kopců a

rovinami porostlými hustým pralesem pod vedením průvodce. Cesta pětidenní, úmorná. Až toho pátého dne od Sedisu a shodou okolností pátého dne měsíce deštna kolem druhé hodiny odpolední barbar Nif zařval: Chlap napravo!

Chlap napravo!

Z chlapa napravo se zcela nečekaně vyklubala početná banda po zuby ozbrojených chlapů se smečkou cvičených vlků, která nás přepadla ze zálohy a ze všech stran. Nacházet se blíže Sedisu, podezíral bych pana Narata ze zosnování úkladné vraždy a vydal se Sedis vypálit. Ale takhle daleko, to bylo těžko možné zinscenovat, pokud by se tady vůkol nenacházel nějaký ten rozkročený strom. Ale i tak by bylo těžké odhadnout, že se budeme potácet právě tudy, pokud by tedy do věci nebyl zapleten i náš domorodý průvodce. To by potom byla jiná. Každopádně tihle chlapi tady prostě číhali a dobře věděli, že někdo jde, a také věděli, že jsou v převaze.

Střet byl dílem okamihu a byl neodvratný. Nešo dělat nic, než se starat o holý život. Mezi vlky se mihla puma. A odněkud se vyhoupl oživlý strom. Než jsem si to stihl srovnat v hlavě, dostal jsem mordu, kterou jsem tak tak ustál a v příštím okamžiku následoval jen těsně úspěšným hyperprostorem Juliána Chrupu. Tam v lese naštěstí nikdo nebyl, ani Chrupa, který se zneviditelnal a ztratil jsem o něm přehled. Ale na krvavou řeži jsem měl výhled dobrý a vypálil jsem černý blesk na strom. Tím jsem se vydal z magických sil a mohl jen přihlížet. Tam vpředu zuřil masakr. Viděl jsem padat lidi. Určitě vikomta a Lanara. A objevil se další strom. Potom se ale najednou jednoduše hrozen začal drolit jednotlivé hroudy odpadat. Jedna hrouda prchala a řvala, že ustupují jenom zbabělci. Patom proběhla kolem mě a zmizela za hluboko v lese. Byl to Babačan Borůvka. Dle praskotu větví jsem vytušil, že šplhá na strom. Nakonec se něco zcela zlomilo a útočníci se obrátili na úprk. Možná za to

mohlo zhroucení stromu a potažmo z toho, co jsme se tehdy dozvěděli o Morvousově chování, šaman, který strom oživil, se po jeho zhroucení obrátil na ústup. A následně tedy i jeho vlci a za vlky ostatní lidé. Většina vlků ale už utéct nemohla, byli mrtví. A brzy k smrti znavený Bolbuch odplivl krvavou slinu a vyhlásil vítězství. Po sečtení ztrát se ukázalo, že z vikomtových lidí přežili jen čtyři, jedním z nich byl Herlim. Vikomt padl a tím vlastně výprava na Zhark pozbyla jakéhokoli smyslu, poněvadž nezůstal, kdo by kolonizační vládu nad Zharkem převzal. Přišli jsme i o průvodce, ale ten jenom hned s první příležitostí uprchl, aby se zakrátko vrátil. I to přizívoilo mé podezření, že o celém přepadu předem věděl a že byl tedy přepad plánován. Ale co je nejhorší, Lanar Střibrňák, tedy pan Střibrný, jak jsem elfa zoval, padl.

Vůdce nařídil obrat mrtvé a vykopat hroby a důrazně umlčel Babačana Borůvku, který navrhl, abychom panu Radgulovi přinesli alespoň vikomtovu hlavu, když je nemožné dovleci jej do pevnosti vcelku. Naštěstí Borůvku umlčel v pravý čas. Herlim si vymínil, že vikomt musí mít nad hrobem kamennou mohyly. Takže jsme se celý den věnovali kopání hrobů a výstavbě mohyly. Potom se uskutečnil improvizovaný smuteční obřad. A večer u ohně vášnily debaty, co dál. Herlim se kupodivu věci ujal a té věci se ujal velice věcně. Právil, že rozkaz zněl převzít Zhark a tak se i stane, nehledě na okolnosti. A pravil, že pokud pan vikomt zemřel, jeho povinností se ujme pan Vald do doby, než oficiální místa rozhodnou. Takže cesta na Zhark pokračuje.

Debakl v Zharku

Dva dny na cestě a dne třetího průvodce pravil, že dnes bychom měli Zharku dosíci. A teprve dnes jsem si uvědomil, jak se ten podezřelý chlap jmenuje. Jmenuje se Chrp. Což se mi tedy velice plete s Chrpou. Před polednem prales přešel v les a ten záhy prořídil. Kumpanie se ocitla na kraji lesa před

velikou planinou. Ve vzduchu čpěla mořská sůl, moře bylo i slyšet. Asi půl míle před námi na mírném kopečku se tyčily domy. I na tu dálku bylo zřejmé, že domy jsou více či méně pobožené. Desítky ruin budov za poboženou palisádou, některé z baráků zčernalé ohněm. Pohlédli jsme s Chrpou na sebe a vypustili animalia. Prvotní rychlý obchvatný přelet. Zhark na místní poměry musel bývat velkoměstem čítajícím přinejmenším dvě stě kamenných budov. Všechno se však zdálo být v troskách. Levá část města se táhla až k moři a přístavu, kde dosud nad blankytné vody vybíhala dřevěná i kamenná mola. Lodě však nikde žádné. Přesně jak jsem říkal už před dvěma měsíci: nepochopím, proč vikomt tu kolonizaci Zharku nepodnikl z moře. Že tu stojí přístav, toho si byl dobře vědom. Připlavit se po moři, dosud by žil a už by tady dva měsíce vládl a budoval. Žádný pohyb znamenal, že tu nikdo nepřežil, nebo se obyvatelé ukrývají, nebo je jich pomálu. Bylo třeba, aby animalia porovedla průzkum detailnější. Bolbuch vyhlásil pauzu na odpočinek.

Další, tentokrát detailnější, průzkumný přelet přinesl zjištění, že sice město se nachází v ruinách, ale některé budovy zůstaly neznámé katastrofy ušetřeny, a také doklady o tom, že lidé tu stále žijí. Ano, lidé, zřejmě v malém počtu, ale přesto dostatečném, aby byli schopni v komunitě přežít. Ke katastrofě neznámého původu muselo podle všeho dojít před pěti či deseti lety. A když říkám lidé, myslím tím příslušníky lidské rasy. Animalia ale objevila i trpaslíky, soustředící se především kolem jedné opevněné kamenné budovy. Co se týče katastrofy, nejpravděpodobnější příčinou se zdálo být dobytí a zpusošení města, pravděpodobně Dormalskými. Skormatští trpaslíci pravděpodobně až později město obsadili a zbytek populace nějakým způsobem zotročili. Julián Chrupa pravil, že jeho drozd Kapoun byl zmerčen jedním z trpaslíků a ten ihned zapadl do budovy. Tedy jsme prozrazeni, což je nemilé.

Vald, který definitivně převzal vikomtovy pravomoci, sebejistě rozhodl, že kumpanie nakráčí do města středem a vezme si, na co má Gwendarron nárok. Považoval jsem to za ryze chybné rozhodnutí, ale vůdce Bolbuch sklopil uši a Valdovo krátkozrace nabubřelé rozhodnutí přijal za své. Plán byl tedy jasný. Vejít do města a zbytek nechat na Valdově diplomacii, o níž jsem po zkušenostech s přímočarou a povýšeneckou diplomacií, kterou jeho soukmenovci ve Skormatu zatím kupodivu úspěšně používali, neměl valného mínění. Tímto způsobem prostě jednou kosa na kámen padnout musela, o tom jsem byl přesvědčen a vyvolal si dopředu ochranné kouzlo. Bylo mi jasné, že ze Zharku budu zakrátko přinejmenším krátkodobě prchat.

Sbalili jsme tedy batožiny, srotili se do pochodového hrozu a vykročili na pláň. Už na pláni jsem si všiml velkých kroužících ptáků na obloze, o nichž jsem si rychle udělal ten úsudek, že jde o animalia. A ta animalia že někdo ovládá a tedy postup Nurnských bude jistě očekáván. Oznámil jsem to mužům kolem sebe, ale pochodovalo se dál. Brzy Nurnští prošli rozvalinami hrademních zdí a vnořili se do zdánlivě liduprázdného města. Poslal jsem Puklinu s ohledem na orly na nízký let mezi budovami, aby jistil prostor vpředu, kam jsme pro ruiny neměli výhled, a očekával, odkud přijde útok.

Na konci jedné ulice před čelem voje spatřili jsme hlouček ozbrojených trpaslíků a Vald dal pokyn k zastavení pochodu na dvacet sáhů od nich. Nebylo to ani třeba, poněvadž jeden z trpaslíků vyštěkl, abychom zastavili. Jasně jsem poznal protivný syrový dormalský přízvuk. A to mohlo znamenat, že se tu kolem objeví i nemrtví. Vald na čele něco tiše pronesl k Bolbuchovi a ten sykl, ať tady počkáme. A potom ti dva se zbraněmi skloněnými vyrazili vyjednávat. Zatímco Bolbuch odevzdaně mlčel, Valdovu hlasitou diplomacii zanesla ozvěna až k nám. Vedl řeč tak, jak jsem předpokládal. Vald

kostce pravil, že my jsme tady z Gwendarronu a přišli jsme se tady na ně podívat, kdo tedy jsou. A trpasličí předák stejně nabubřele odvětil, že máme táhnout, odkud jsme přišli, poněvadž tu nemáme co pohledávat. A Vald odvětil něco sprostého, ale to už vydal trpaslík povel k útoku. Odněkud přilétly šípy a z výšky prolétl orel, který evidentně šel po Kapounovi a Puklinovi. Naštěstí jej Rahem stihl včas zastřelit. Růžička se rozeběhl, aby pomhl Bolbuchovi v obklíčení. Vyřítl se i Nif. Vald dostal mordu do hrudi a s chroptěním se zhroutil. A létaly další šípy ze všech stran. Situace se stala neúnosnou. Al-Rahem vykřikl, že vyvolal ochranu před šípy a ať se všichni semkneme kolem něj. Mezitím Trojice válečníků trpasličí hlouček pobíla, i když části nepřátel se podařilo uprchnout mezi domy. Poslal jsem v jejich stopách Puklinu a Nurnští se zatím zformovali kolem Al-Rahema. Padly návrhy na ústup, ale Bolbuch je odmítl a rozhodl o neúprosném útoku. Jenomže než se kumpadie opět rozhybala k postupu vpřed, odkudsi s pisklavým syčením přilétla rachejtla a vybuchla. Proti účinkům výbuchu Rahemova ochrana neměla žádný efekt. Výbuch část lidí srazil na zem, ale především výbuch kolem rozmetal jakousi bílou hmotu, která se nalepila na vše, co jí stálo v cestě a zasažené znehybnila. Měl jsem neskonale štěstí, že jsem nebyl mezi zasaženými. A v tu chvíli mi Puklina vnukl vidění trpaslíků v plné zbroji, kteří vybíhají z té své opevněné budovy do útoku. Očekával jsem, že zanedlouho tu budou a bude to zlé. Varoval jsem ostatní, ale to bylo asi tak vše, co jsem mohl učinit. Stihli jsme se tak tak rozmístit kolem znehybněných, kteří zápasili s tuhnoucí hmotou. Pochopil jsem, že Valdovy povinnosti převzal kapitán Aldan, poněvadž začal chrlit zmatené moralizující výkřiky.

Jenže to už se objevila horda trpaslíků a vzápětí zaútočila. Nezbylo mi než opatrně ustoupit za čelní voj, který vytvořili Bolbuch, Růžička, Nif, Aldan, Herlim. Srážka byla drtivá. Aldan i Herlim okamžitě padli k zemi, Bolbuch měl uvolněné pouze paže a

zoufale sekal kolem sebe. Zdálo se, že propadá do bojového šílenství a že je tedy ztracen. Dwany Růžička se snažil stát mu po boku, ale Nif se obrátil na útěk. Průvodce už uprchl dávno. A to byl moment, kdy se vše zlomilo a všichni, kdo byli schopni úprku, vzali do zaječích. Jen pryč, pryč z města! Trpaslíci se kupodivu spokojili s tím, když vetřelce zahnali na pláň za ruiny hradem a dál mimo město už nikoho nepronásledovali.

Torzo Nurnských se za pomoci animalíí shromáždilo huboko v lese. Odkudsi se objevil i uprchlý skormatský průvodce. Situace byla katastrofální. Z Aldanových mužů tu nebyl nikdo, chyběl Al-Rahem a Bolbuch. Dwany Růžička, který se dostal do natolik bezvýhodné situace, že mu nezbylo než utéct nebo padnout. Usnesli jsme se na jediném možném řešení, a to poslat animalia na průzkumný přelet zjistit situaci. Kolem půl třetí už bylo jasno, a to zjištění bylo skutečně tragické. Bolbuch, Al-Rahem a Aldan byli mrtví. Dormalští jim usekali hlavy od těla a trupy vysvlékli do naha. Herlim přežil. Svlékli ho a odvěkli do útrob opevněného domu. Tam ho pravděpodobně mučili a vyslechli. Potom jej zbitého vyvlekli ven, za živa mu odťali ruce a nohy a nechali ho v prachu vykrváčet. Tři odťaté hlavy Dormalští odnesli k mola a nabodali je na kůly. To bylo strašné a všem bylo jasné, že Radgulova kolonizační výprava definitivně skončila. Do města nemělo žádného smyslu se vracet, těch trpaslíků jsme s Chrpou skrze animalia napočítali minimálně dvacet a bohové vědí, kolik jich ještě ruiny Zharku ukrývají.

Rozhodli jsme se utábořit na noc a vypustit animalia k městu na stráž, zda se Dormalští přeci jen neodhodlají k pronásledování. Respektive o město se postaral Juliánův Kapoun, na Puklinu připadlo sledování pláně z kraje lesa. Tento osmý deštnový den Nurnská družina mále přestala existovat.

Návrat do tvrze Kapoun

Ráno tiché a smutné. Přesto klidné v tom smyslu, že Dormalským torzo Nurnských nestojí za úvahu. Průvodce při snídání řekl, že Dormalští před dvaceti až třiceti lety město vypálili. Měl jsem za to, že k vydrancování Zharku došlo maximálně před lety deseti, ale je možné, že drancování a obnova přicházela ve více vlnách. Dormalští prý město obrátili v popel a rozvaliny a původní obyvatelstvo rozehnali po okolí. Legil Dehust ale nějakým způsobem dovolil, aby se lidé po nějaké době vrátili. Znamená to tedy, že Legil Dehust je také Dormalan? Trpaslíci prý po čase město opustili, ale občas se vracejí obchodovat. S kým, ptám se? S těmi, které pobili a rozehnali po okolí? S těmi, jejichž město obrátili v popel?

Julián Chrpa se přiznal, že se mu nevrátil Kapoun z noční hlídky ve městě. Takže řekl, že se odebere do Zharku a pokusí se s ním navázat kontakt. Pochopitelně jsme mu to rozmlouvali, ale zůstal neoblomný. Alespoň se tedy zneviditelnil. Takže kouzelník odešel a když se několik hodin nevracel, nezbylo, než poslat Puklinu na průzkum, zda u přístavního mola nepřibyla další nabodená hlava. Hlava tam přibyla, ale jednalo se o hlavu Herlimovu. Juliána Chrpu Puklina objevil v ruinách města. Kouzelník divoce gestikuloval a jeho tělořeč jsme si později po Puklinově návratu vyložili tak, že se vrátí asi za hodinu. Co tam v ruinách zamýšlel ale nebylo jasné, kromě toho, že přišel o neviditelnost. A o tu mohl přijít jedině vlastním rozhodnutím, nebo bojem. Proč by se ale dobrovolně zbavoval toho nejzásadnějšího, co jej mohlo udržet při životě?

Ale Julián Chrpa se přecijen nakonec ve zdraví vrátil, a to i s Kapounem. A navíc s sebou přivedl neznámou osobu elfí rasy. Byla to žena se sbalenou mošnou přes rameno. Julián ji představil jako slečnu Marianu, příslušnici původního zotročeného obyvatelstva. Chrpa pravil, že slečna Mariana se rozhodla podat svědectví o trpasličím útlaku. Jelikož den pokročil, rozhodli jsme se

v ležení přečkat ještě jednu noc a naslouchali Marianině historkám o dormalském útlaku. A potom nazítří ráno odebrala se zkormoucená družina, už vlastně shluk osob bez velení, na cestu k tvrzi Kapoun. Vůdce volen nebyl, nemělo to smyslu. A tak nějak pocitově stáli jsme za Růžičkou, který tady byl nejzkušenějším válečníkem a navíc prokázal i nejlepší orientační smysl.

Zlotého zločin

Návrat trval patnáct dní úmorné a smutné pouti. Za těch patnáct dní jsme se neuvěřitelně semkli a duševně srovnali se zharkským debaklem a ztrátou důležitých družiníků. Družina prošla Sedisem, minula i dřevorubeckou samotou, kterou vikomtovi dřevorubci pilně stavěli na příkaz dnesu už mrtvého pána u břehů řeky. Projeli jsme i Torasem, kde se od zdecimované skupiny definitivně odpjil skormatský průvodce, o jehož spoluvíně na přepadení v lesích a debaklu ve Zharku sice důkazů nebylo, ale stále se dalo vážně spekulovat. A minuli jsme i další dřevorubeckou skupinu klučící les a vytyčující tak budoucí obchodní cestu, o jejímž smyslu už bylo rozhodnuto. Totiž že žádného smyslu nemá. No a čtyřřadvacátého deštna konečně Nurnští prošli branou tvrze Kapoun a shodili batohy ve své přidělené cimře. Ještě dříve, než došlo na oficiální objednání audience u Radgula Ivara, pokud se tu dosud měl nacházet, prosákla zpráva, že v pevnosti se před několika dny objevil nějaký hobit, který s Nurnskými touží hovořit v jakési velice závažné věci, a ten hobit že se prý jmenuje Vesta. Ano, slyšíte správně. Vesta. Otakáro Vesta. Starosta liscannorský! Jenomže v tom vpadl na cimru Radgulův člověk s tím, že pan Radgul Ivar Nurnské lačně očekává. A tedy audience měla pochopitelně přednost.

Radgul překypoval v Kapounově velitelské sesli a blahosklonně pokynul na pozdrav. Po boku mu stáli Poter s Murajem a tvářili se vážně. Byl tu i kapitán Kapoun a

Vald. Jen co se Nurnští utišili, Vald spustil a přednesl tragickou zprávu a událostech v Zharku. Nedalo se nevšimnout, že při zmínce o vikomtově smrti se Radgul Ivar zatvářil spokojeně. Potom se rozproudila debata, která se stočila na jediné téma, a to na Dormal. Pan Ivar vyslechl všechny spekulace a doklady o dormalské účasti na dění ve Skormatu a kýval na srozuměnou. Potom pravil, že situace se povážlivě změnila a že je nutné kolonizaci pozastavit a nechat o celé věci rozhodnout krále Lintholda. Z toho také vyplynulo, že účast Nurnských na odvážném podniku v tomto okamžiku končí a že budou vyplaceni. A pokud král rozhodne v pokračování kolonizace a úkol si bude vyžadovat účasti Nurských, povedou se zcela nová jednání. S tím tedy byla Nurnská družina propuštěna ze služeb pro obchodníka se dřevem, Radgula Ivara, a odebrala se na cimru. A tam už netrpělivě vyčkával Otakáro Vesta ještě s jedním, prozatím neznámým mužem. Ten se nepředstavil, mlčel a zvědavě naslouchal.

Jen co se starosta liscannorský ubezpečil, že je dobře zavřeno a že tu nejsou uši, které by jeho vyprávění slyšet neměly, s velice vážnou tváří spustil. Hledal nás, našel nás, čeká v pevnosti Kapoun už dva týdny a nenese dobré zprávy. Vlastně zprávy, které nese, jsou velice zlé a závažné. Ty závažné věci se týkají Nurnské družiny a jejích členů a odehrály se před několika týdny, kdy byl Otakáro Vesta jakožto liscannorský starosta úředně předvolán na Nurnskou radnici k panu Rorejsovi. To předvolání, k němuž Vestu doprovodila eskorta městské stráže, se týkalo podání vysvětlení ohledně Kormanu Zlotěho. Starosta byl požádán, aby podal výpověď o všem, co ví o Kormanu Zlotěm a o jeho nakažení. Vesta pravil, že převyprávěl úřadům plnou pravdu, tedy především pravdu v souvislosti s jeho nakažením v Dormalu a s jeho vyhoštěním z obce. Neznámý muž naslouhal a pokyvoval hlavou. A Otakáro Vesta muže představil jako jistého pana Farorra Henda, gwendarronského vyšetřovatele, a pokračoval dál. Vesta byl tedy

vyslýchán a řekl celou pravdu. Při výsledku si dal dohromady, že Korman Zlotě žádné léčení ohledně dormalského nakažení nepodstoupil, ba právě naopak. Výsledku se prý zúčastnil mladý Kavka, Borek Kavka, syn erixského barona, a ten se prý vůči Vestovi vyhraňoval takřka nepřátelsky. Přisahal prý, že Nurnští nakaženého Zlotěho propašovali z dormalského podsvětí do Gwendarronu a pustili jej na svobodu. A Vesta pochopil v plné šíři, že úřad Branta Rorejse klade Nurnským, a tedy potažmo i starostovi liscannorskému za vinu, že se Korman Zlotě dostal na svobodu a v rozporu s Rorejsovou vyhláškou nebyl nahlášen úřadům.

Otakáro Vesta řekl, že Korman Zlotě už není Korman Zlotě, ale bestie, která se začala živit krví. Prý začal řadit po gwendarronském venkově a vyšetřovatel Farorr Hend, který byl vyšetřováním Zlotěho zločinů pověřen, mu připisuje přibližně sto padesát vražd. Vyšetřovatel Hend, který rukou zločince Zlotěho přišel o dceru, zmapoval násilná úmrtí na jih od Nurnu a dával je do souvislostí. Potom oblast pátrání rozšířil i na další oblasti a do souvislostí spojil desítky dalších případů. Zdálo se, že Zlotě vraždí se stále stupňující se tendencí. Jsou důkazy, že v Marrburku se Zlotě nechal najmout jistým Revenanem, aby zavraždil marrburského starost. Při vyřčení jména Revenan mi doslova spadla čelist. To byl ten temný čaroděj, co jsem u něj v jeho sklepním učení frekventoval a podstoupil poslední elevaci. Poslední stopa Zlotěho řádění byla zaznamenána v Marrburku druhého chladna tohoto roku, tedy před téměř třemi měsíci. Potom se musel někam stáhnout, protože jeho zločinné jednání buď ustalo, nebo se rozvinulo někde za hranicemi. Otakáro Vesta pravil, že Brant Rorejs dal jemu a všem těm, kteří přivedli Zlotěho z Dormalu nůž na krk. Na naše jednání bude pohlíženo blahosklonně, pokud Kormanu Zlotěho sami dopadneme a předáme spravedlnosti. V opačném případě to pro nás bude mít velice zlé následky. Farorr Hend s námi bude při pátrání po Zlotěm

spolupracovat a poskytnete veškeré dostupné informace. Na druhou stranu ale bude dohlížet, zda konáme to, co se od nás očekává. Na dopadení Kormanu Zlotěho byl dán Nurnské družině jeden rok, konkrétně tedy k zatčení či likvidaci nebezpečného zločince musí dojít do patnáctého deština roku 1089. Za tuto práci neobdržíme žádný honorář.

Co se týče toho Revenana, tak čaroděj byl zatčen, mučen a exemplárně popraven. Jeho sklepní učení bylo s okamžitou platností uzavřeno, majetek propadl koruně a byly sepsány seznamy frekventantů. Po osobách ze seznamů se pátrá a jsou vyslýcháni. To bylo tak vše, co byl Otakáro schopen říci. Pan Hend předložil mapu Gwendarronu se zakreslenými místy zločinů opatřenými datací a spojenými v předpokládané trajektorii pohybu. K tomu příslušel i podrobný soupis s popisy okolností jednotlivých úmrtí. Spadla mi čelist podruhé. Korman Zlotě se po Gwendarronu zdánlivě nesmyslně motal a vraždil. Několikrát navštívil Marburk, asi známka spolčení s Revenanem. A vše skončilo vraždou tamního starosty. Starosty jménem Burvan Kolhát. Korman Zlotě se tedy definitivně dostal na temnou stranu a stala se z něj vraždící bestie.

Dohodli jsme se, že nazítří okamžitě vyrazíme k Liscannoru a tam se dohodneme, co dál. A tak se i stalo. Nemusím jistě dodávat, že návrat to byl neradostný.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, starosta liscannorský*